

ΙΟΥΝΙΟΥ 11

ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΙΟΣ 2

Ὁ ΦΙΛΟΣ, Ὁ ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΩΧΤΗΣ

Μὴ νομίζετε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην εἰς τὴν γῆν. Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν. ἦλθον γὰρ διχᾶσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ νόμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς, καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστιν μου ἄξιος. Καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστιν μου ἄξιος. Καὶ ὁσὺν οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστιν μου ἄξιος. Ὁ ἐύρω τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ ἔσται ἐύρω αὐτήν. (Ματθ. 10, 34-40)

Γνωρίζουμε πῶς ὁ Βαρνάβας μας ἦτο φίλος καὶ συμμαθητῆς μὲ τὸ Σαῦλο ἀπὸ τὴν Ταρσό. Ὁ Βαρνάβας πολλές φορές προσπάθησε νὰ γνωρίσει τὸ Σαῦλο μὲ τὸ Χριστό. Μὰ ἐστάθη ἀδύνατο. Ὁ Σαῦλος ἦτο χαρακτηῖρας ἀκαμπτος. Ἐμενε προσκολλημένος στὸ ὄστρακό του. Γύρω στὸ Μωσαϊκὸ Νόμο. Ὡσὰν πεταλοῦδα γύρω σε νυχτερινὸ φῶς, κινδυνεύοντας τὴν ὑπαρξή της.

Ζηλωτῆς τῶν Πατρῶν Ἐθίμων ἔγινε τυφλὸ ὄργανο τῶν καταχθόνιων Ἀρχιερέων καὶ Γραμματέων, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῆ ταὶ ἔκαμνε, ἀπὸ καθαρὴ ψυχὴ καὶ συνείδηση. Δὲν ἤθελε μὲ κανένα λόγο, ν' ἀκούση τὸν γκαρδιακὸ καὶ πιστὸ φίλο του Βαρνάβα. Ὅταν ὁ μεγαλόκαρδος καὶ μεγαλόψυχος Βαρνάβας τοῦ μιλοῦσε γιὰ τοὺς ἐκμεταλλευτῆς τῆς συνείδησης τῶν Πατρῶν Ἱερῶν καὶ ὄσιων ὑποθηκῶν, ὅτι ἡ πίστι στα χέρια τοὺς ἔγινε ἐμπόρευμα, ὅτι ἦσαν κάπηλοι τοῦ θεογράφου Νόμου, ὅτι ἐπωλοῦσαν τὰ ἅγια γιὰ νὰ μαζεύουνε εὐκόλα ἄτιμο πλοῦτο, ὅτι τὸν μανδύα τῆς ἀγιότητος ποὺ σκεπαζότανε τὸν μεταβάλλανε σὲ δύναμη πονηρὴ γιὰ νὰ ἐπικρατήσουνε καὶ νὰ μαζέψουνε χρήματα γιὰ ἀπόλαυση, αὐτὸς ἐγίνετο φωτιὰ ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

Ὁ καλόκαρδος Βαρνάβας τοῦ ἔλεγε ; Βρήκαμε τὸ Μεσσία. Τὸν Προφήτη ποὺ ἔγραψε ὁ Μαῦσῆς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι προφῆτες. Τοῦ ἔλεγε γιὰ τὰ θαύματα. Γιὰ τὴν ὑπέροχη διδασκαλία. Ὁ Σαῦλος ὅμως πῦρ καὶ μανία ,

κρεμότανε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν ἐχιδνῶν. Τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων ποὺ ἀλλὰ διδάσκανε, ἀλλὰ πράττανε καὶ ἀλλὰ εἶχανε στὸ νοῦ τους.

Ὁ Βαρνάβας εἶδε τὸ Χριστὸ ἀπάνω στὸ σταυρό. Ἡ θλίψη τοῦ ἦταν μεγάλη. Ἡ καρδιά τοῦ ἐράγισε. Ὁ Σαῦλος ὁ φίλος του ἐχάρη. Δὲν τὸν ἐπαρηγόρησε. Ὁ Βαρνάβας χαρούμενος τοῦ ἔφερε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Σαῦλος δὲν τὸ πίστεψε. Ἡ φιλία ἐτάφη στὸ μνήμα.

Τώρα ὁ Σαῦλος εἶναι φοβερὸς διώκτης τοῦ Χριστοῦ. Νομίζει πῶς προσφέρει θυσία στὸ Θεό, καταδιώκοντας τοὺς Χριστιανούς. Τοὺς σύρει σὲ σκοτεινὲς καὶ μαῦρες φυλακές. Δὲν τοὺς λυπᾶται. Δὲν λυπᾶται οὔτε γονιούς, οὔτε παιδιά, οὔτε γέρους. Συνευδοκεῖ καὶ συντρέχει στὴ σύλληψη τοῦ Ἀρχidiaκόνου Στεφάνου, ἀνδρὸς ἁγίου, ποὺ ἦτανε γεμάτος ἀπὸ τὴ χάρη καὶ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν τυφλὸ ὄγλο καὶ τοὺς ψευδομάρτυρες, ὀδηγοῦν μὲ βία τὸν ἅγιο Στέφανο μπροστὰ στὸ ἱεροκάπηλο δικαστήριο, ποὺ δίκασε τὸ Χριστὸ γιὰ νὰ σκοτώσουνε κι' αὐτόν. Ἀκούει τὸ τελευταῖο καὶ ὑπέροχο κήρυγμα τοῦ Στεφάνου. Δὲν τὸν συγκινεῖ. Τρίζει καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἄλλους τὰ δόντια του. Βλέπει τὸ πρόσωπο τοῦ Στεφάνου νὰ λάμπη καὶ νὰ στέλλη ἀχτίνες ἀπὸ οὐράνιο φῶς, ὅπως τὸ φῶς ποὺ στέλλουν τὰ πρόσωπα τῶν ἀγγέλων. Τὸ φῶς αὐτὸ δὲν τὸν φωτίζει. Βλέπει τὸν ἄγριο ὄγλο νὰ ὀρμᾷ, ὡσὰν λύκος πεινασμένος ἀπάνω στὸν ἅγιο. Νὰ τὸν σύρουν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἅγια Πόλη, ὅπως σύρουν τὰ ἄγρια θηρία τὴ λεία τους, ποὺ πιάσανε στὸ καρτέρι. Τοὺς ἀκολουθεῖ γεμάτος χαρά. Μαζεύει τὰ φαρδυμάνικα καὶ πλατυκράσπεδα φορέματα τῶν κακούργων, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἐμποδίζουνε στὴν ἐκτέλεση τοῦ ἐγκλήματός τους. Νὰ μὴ τὰ λερώσουν μὲ τὸ τίμιο αἷμα τοῦ Πρωτομάρτυρα Στεφάνου. Χωρὶς αὐτὰ τὰ τσακάλια θὰ κτυποῦν καὶ θὰ γρονθοκοποῦν τὸν Ἅγιο πρὸ εὐκόλα, θὰ τοῦ ρίχνουν στὸ κεφάλι πέτρες μεγάλες καὶ πρὸ πολλές. Βροχὴ οἱ πέτρες στὴν ἅγια κεφαλὴ τοῦ Στεφάνου. Ὁ Ἅγιος ζαλίστηκε. Ἀπέκαμε. Ἐξαντλήθηκε ἀπὸ τὲς πετριές καὶ αἰμορραγίες. Ἐγονάτισε. Ἠλθεν ἡ ζωὴ καὶ ἡ ψυχὴ στὰ χεῖλη του. Ψήλωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανό. Ἐφώναξε μὲ ἀγάπη. Χριστέ μου: Μὴ τοὺς λογαριάσης αὐτὴ τὴν ἁμαρτία. Δὲν ξεύρουν τί κάμνουν. Καὶ ἐκοιμήθη τὸν ὕπνο τοῦ Δικαίου, ποὺ μόνον ἓνας ἀληθινὸς Χριστιανὸς μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ, τέτοιο δίκαιο ὕπνο, γιὰ νὰ ξυπνήση

στεφανωμένος καὶ δοξασμένος στοὺς Κόλπους τοῦ Ζῶντος Θεοῦ. Ὡς θεία μεγάλη ψυχὴ τοῦ Πρωτομάρτυρα Στεφάνου. Ὅπου καταξιώθηκες νὰ ποτίσης πρώτη μὲ τὸ αἷμά σου τὴν αἰώνια φυτεία τοῦ Χριστοῦ μας. Χαῖρε καὶ προσεύχου γιὰ μᾶς στοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἴδια φωνὴ ἀπάνω στὸ Σταυρὸ ἀφῆκε καὶ Ἐκεῖνος, ὁ θεῖος Διδάσκαλός μας, ὅταν ἄπλωσε τὲς ἀγκάλες Του, γιὰ νᾶς μᾶς ἀγκαλιάσει ὅλους ἀπὸ ἀγάπη. Αὐτὲς οἱ σκέψεις γεμίζανε τὸ νοῦ τοῦ Βαρνάβα.

Διωγμὸς μεγάλος καὶ φοβερός. Ὁ Σαῦλος ὁ φίλος του Βαρνάβα, διώχτης. Ὁ Βαρνάβας διωκόμενος, θλίψη μεγάλη στὴ ψυχὴ του. Προστρέχει στὸν Αἰώνιο Θεό. Προσεύχεται καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ φώτιση τὸ φίλο του Σαῦλο, γιὰ νὰ γίνῃ Χριστιανός. Χριστέ μου, ἔλεγε: Μὴ τὸν βαρυγνώμισης. Μὴ μοῦ τὸν στέρησης φίλο καὶ ἀδελφὸ στὴν ἀγία πίστη Σου. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατο σὲ Σένα Θεέ μου. Τώρα ἀκούω γλυκύτατε Χριστέ μου, πῶς πηγαίνει νὰ βασανίσῃ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Δαμάσκου. Φύλαξέ τους ἀπὸ τὴν ὀργή του. Ἐτοίμασε τὴν ἐπιστροφή του σὲ Σένα. Κάμε τὸ θαῦμά Σου Θεέ μου.

Ὁ ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΑΜΑΣΚΟΥ

Ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι ἐγένετο ἐγγίξιν τῇ Δαμασκῷ, ἐξαίφνης τε αὐτὸν περιήστραψεν φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πεσῶν ἐπὶ τὴν γῆν ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ· Σαοὺλ Σαοὺλ, τί μὲ διώκεις; Σκληρὸν σοὶ πρὸς κέντρα λακτίζεις. Τρέμων τε καὶ θαμβῶν εἶπεν. Τίς εἶ, Κύριε; Τί μὲ θέλεις ποιῆσαι; Καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν· Ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις. Ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ εἶσελθε εἰς τὴν πόλιν καὶ λαληθήσεται σοὶ ὅτι σὲ δεῖ ποιεῖν. (Πράξ. 9, 3-7).

Ὁ Βαρνάβας δὲν εἶχε τελειώσει τὴν προσευχή του γιὰ τὸ Σαῦλο. Ἄκουσε βήματα ἔξω στὴν αὐλή. Ἄκουσε κάποια φοβισμένα νὰ κτυπᾶ τὴν πόρτα του. Τὰ μάτια τοῦ ἦταν ἀκόμη ὑγρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνηση τῆς προσευχῆς. Τὰ σπόγγισε. Πῆγε στὴν πόρτα. Ἐρώτησε: Ποιός εἶναι; Ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ ἀνεπιμοῦ του Μάρκου. Ἄνοιξε. Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸν ἐφίλησε στὸ μέτωπο μὲ τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας, θεῖε τοῦ λέγει τρομαγμένος ὁ Μᾶρκος. Ἐμαθες τὰ νέα; Τὰ νέα τὰ παράδοξα. Αὐτὴ τὴ στιγμή φθάσανε Χριστιανοὶ ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ καὶ λένε ὅτι ὁ φίλος σου Σαῦλος, ὁ τρομερὸς Διώχτης μας, ἔγινε Χριστιανός. Ὁ Βαρνάβας ἀναστέναξε καὶ εἶπε. Λέγε. Πές μου πιὸ πολλὰ παιδί μου γιὰ τὸ θαῦμα αὐτό. Θεέ μου, ὁ Σαῦλος ὁ

παιδικὸς φίλος καὶ συμμαθητῆς, ἀδελφὸς ἐν Κυρίῳ ἀδελφὸς στήν πίστη!
Θεέ μου σὲ εὐχαριστῶ καὶ τὰ μάτια του γεμίσανε ἀπὸ δάκρυα.

Ξεύρεις θεῖε, ἔξακολούθησεν, ὁ Μάρκος, πῶς πήγαινε στὴ Δαμασκὸ μὲ γράμματα ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς, γιὰ νὰ φέρῃ ἐδῶ δεμένους ὅλους τοὺς Χριστιανούς; Νὰ τοὺς δικάσῃ συνοπτικὰ καὶ παράνομα στὸ ληστικὸ Μέγα Συνέδριο καὶ νὰ τοὺς λιθοβοληθοῦνε, ὅπως τὸ Στέφανό μας; Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε γεμάτος ἀπειλὴ καὶ φόνο καὶ προτοῦ νὰ φτάσῃ τὴ Δαμασκὸ, φῶς ὡσὰν ἀστροπελέκι τὸν κτύπησε ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἄκουσε μιὰ φωνή, θεῖε Βαρνάβα. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ μας καὶ τοῦ ἔλεγε. Σαοὺλ Σαοὺλ. Τί μὲ διώκεις; Ὁ Σαῦλος συνῆλθε λιγάκι. Τρέμοντας ἐρωτᾷ. Καὶ ποιός εἶσαι Κύριε; Ἡ φωνὴ ἀπαντᾷ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστὸς ποὺ καταδιώκεις. Εἶναι πολὺ σκληρὸ γιὰ σένα νὰ λακτίζῃς πάνω σε κέντρα. Γρήγορα σήκου. Πήγαινε στὴ Δαμασκὸ. Ἐκεῖ θὰ σοὺ ποῦνε τί θὰ κάμῃς. Μαζί του εἶχε πολλούς. Εἶδαν καὶ αὐτοὶ τὸ φῶς. Ἄκουσαν τὴ φωνή. Μὰ κανένας, θεῖε, δὲν εἶδε τὸν Κύριο. Ὁ Σαῦλος σηκώθηκε. Εἶχε τὰ μάτια ἀνοιχτά, μὰ δὲν ἔβλεπε. Τὸν πῆραν οἱ συνοδοὶ του ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸν ὠδήγησαν στὴ Δαμασκὸ. Γνωρίζεις θεῖε τὸν Ἀνανία, τὸν καλὸ ἐκεῖνο Χριστιανὸ τῆς Δαμάσκου; Τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ συνέβαιναν αὐτὰ στὸ Σαῦλο, ὁ Ἀνανίας ἐκοιμάτο καὶ ἔβλεπε στὸν ὕπνο του τὸν Κύριο, νὰ τοῦ παραγγέλλῃ. Ἀνανία ζύπνα. Ἴδου ἐγὼ ἔτοιμος Κύριε ἅπαντα ὁ Ἀνανίας. Τρέχα γρήγορα, τοῦ λέγει ὁ Κύριος. Πάρε τὴν Εὐθεῖα Λεωφόρο. Στὸ τέρμα θὰ βρῆς τὸ σπίτι τοῦ Ἰούδα. Ἐμπα μέσα καὶ ζήτη τὸ Σαῦλο, τὸν Ταρσέα. Αὐτὴ τὴ στιγμή προσεύχεται. Σὲ βλέπει στὸν ὕπνο του πῶς βάζεις τὰ χέρια σου ἀπάνω στὰ ἄφωτα μάτια του καὶ βλέπει. Κύριε, φωνάζει ὁ Ἀνανίας, ποὺ μὲ στέλλεις; Στὸ Σαῦλο τὸ φοβερὸ διώχτη; Ποῦ ἔκαμε τόσα κακὰ στοὺς χριστιανούς σου στὴν Ἅγια Πόλη; Σ' αὐτὸν ποὺ ἦλθεν ἐδῶ μὲ ἐξουσία, νὰ μᾶς δέσῃ ὅλους, ὅσους πιστεύουμε στὸ ἅγιο ὄνομά Σου, νὰ μᾶς πάρῃ στὴν Ἅγια Πόλη, γιὰ νὰ μᾶς βασανίσῃ καὶ νὰ μᾶς σκοτώσῃ; Πήγαινε γρήγορα Ἀνανία, τοῦ λέγει, ὁ Κύριος. Ὁ Σαῦλος εἶναι σκεῦος ἐκλογῆς μου, θὰ κηρύξῃ τὸ Ὄνομά Μου στὰ ἔθνη. Μπροστὰ στοὺς Ἰσχυροὺς τῆς γῆς.

Τοὺς Βασιλιάδες καὶ Δυνάστες. Ἐγὼ μόνο γνωρίζω πόσα μαρτύρια θὰ ὑποφέρῃ γιὰ τὸ Ὄνομά Μου. Ὁ Ἀνανίας ἔτρεξε στὸ Σαῦλο. Τὸν βρῆκε τυφλὸ στὸ σπίτι τοῦ Ἰούδα. Ἐβαλε τὰ χέρια τοῦ ἀπάνω στὰ μάτια του καὶ

τοῦ εἶπε. Σαοὺλ ἀδελφέ. Μὲ ἔστειλε ὁ Κύριος, ποὺ ἄκουσες στὸ δρόμο τῆς Δαμάσκου. Λάβε Πνεῦμα Ἅγιο. Τὰ ἄφωτα μάτια σου ἄς ἀποχτήσουνε τὸ φῶς τους. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Σαῦλος ἐνόησε σὰ νὰ ‘πεφταν λεπίδες ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἔβλεπε. Ἐσηκώθη. Βαφτίστηκε στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας. Ἔφαγε καὶ δυνάμωσε, γιατί εἶχε τρεῖς μέρες νὰ φάγη.

Καὶ τώρα θεῖέ μου, ἔλεγεν ὁ Μᾶρκος, κηρύττει τὸ Χριστὸ στὴ Δαμασκό. Ὅλοι ρωτοῦν γιὰ τὴν ἐπιστροφή του στὸ Χριστό. Ἀποροῦν. Δὲν πιστεύουν πῶς εἶναι ὁ Σαῦλος. Ἄν εἶναι αὐτός, λέγουν, κάποιο μεγάλο θαῦμα ἔγινε. Ὁ Βαρνάβας ἐλύγισε τὰ γόνατα στὴ γῆ. Ψήλωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανό. Ἐδόξασε τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ φίλου του. Κάποια παληὰ ὄνειρα ξυπνήσανε μέσα του. Οἱ δύο φίλοι τώρα γίνονται μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ φιλία τους δὲν πέθανε γιὰ πάντα. Ἀναστήθηκε. Ξαναζωντάνεψε. Μαζὺ θὰ κηρύξουν τὸν Χριστὸ στὰ Ἔθνη.

Ὁ Μᾶρκος βγήκε ἔξω. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα. Ξαναγύρισε σπίτι γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλη πῶς οἱ χριστιανοὶ τῆς Δαμάσκου μόλις κατορθώσανε νὰ σύρουν τὸν Σαῦλο ἀπὸ τὴν ὀργὴ τῶν Ἑβραίων, κατεβάζοντας τὸν νύκτα μέσα σὲ μιὰ σπυρίδα ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς πύλης. Τώρα ὁ Σαῦλος ἔφθασεν ἐδῶ. Σὲ λίγο θὰ εἶναι σπίτι μας θεῖε. Ἐδῶ ὁ Σαῦλος, ἐπαναλαμβάνει ὁ Βαρνάβας; Ναι ἔρχεται. Ὁ Σαῦλος ὁ φίλος ὁ παιδικός. Ὁ διώχτης. Ὁ Ζηλωτής. Ὁ Χριστιανός. Ὁ ἀδελφός. Ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν. Ἐρχεται. Ἄκούω τὰ βήματά του. Τὰ βήματά του τὰ γνωστά. Τὰ βήματα τοῦ Σαύλου. Τὰ φιλικὰ. Τὰ παραστρατημένα. Ξαναγυρίζουν τὰ παληὰ ὄνειρα. Ὅνειρα πλατειά. Ὅνειρα ποὺ μονάχα ὁ ἀνοιχτομάτης νοῦς τοῦ Βαρνάβα μποροῦσε νὰ συλλαβῆ ἀπὸ τὰ κηρύγματα τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου γιὰ νὰ τοὺς δώσει σάρκα, ὅστὰ καὶ ζωὴ, σπάζοντας τὲς προλήψεις τῶν Χριστιανῶν Ἑβραίων καὶ καταργῶντας τὰ στενὰ ὄρια καὶ σύνορα, ὅπου θέλανε νὰ κλείσουνε τὸ Χριστιανισμό. Μοναχὰ πρῶτος ὁ Βαρνάβας ἀντελήφθηκε ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθε γιὰ ὅλους στὸν κόσμον καὶ ὄχι μόνο γιὰ τοὺς Ἑβραίους. Καὶ κήρυκα γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ δρόμο στὰ ἔθνη, γιὰ νὰ γνωρίσουνετο Χριστό, ὁ Βαρνάβας δὲν ἔβλεπε κανένα ἄλλο παρὰ μόνο τὸν φίλο του Σαῦλο καὶ τώρα νὰ ὁ Θεὸς τοῦ τὸν στέλλει συνέκδημο. Οἱ δύο φίλοι πάλι βρεθήκανε. Ἀγκαλιασθήκανε. Κλαίανε ἀπὸ συγκίνηση μαζύ. Ὅταν οἱ καρδιὲς μιλοῦν τὴ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ τὰ χεῖλη σωπαίνουν.

Ὁ ΔΙΩΚΤΗΣ ΖΗΛΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Παραγενόμενος δὲ εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς, καὶ πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐστὶν μαθητῆς. Βαρνάβας δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτόν ἤγαγεν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ διηγήσατο αὐτοῖς, πῶς ἐν τῇ ὁδοῦ εἶδε τὸν Κύριον καὶ ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ καὶ πῶς ἐν Δαμασκῷ ἐπαρρήσιάσατο ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ. (Πράξ. 9, 27).

Ὁ Βαρνάβας μένει μὲ τὸ Σαῦλο στήν Ἅγια Πόλη, οἱ Ἑβραῖοι μισοῦν θανάσιμα τὸν Σαῦλο. Τὸν θεωροῦν ἀποστάτη. Οἱ χριστιανοὶ δὲν τὸν πιστεύουν. Τὸν φοβοῦνται. Ὁ Βαρνάβας, ὁ γνήσιος φίλος, ὁ κατὰ Χριστὸν ἀδελφός, ἀναλαμβάνει νὰ τὸν γνωρίσει πρῶτα μὲ ὅλους τοὺς μαθητῆς τοῦ Κυρίου καὶ κατόπι μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους Χριστιανούς. Διηγῆται σ' αὐτοῦς τὸ θαῦμα τοῦ Δρόμου τῆς Δαμασκοῦ. Πῶς ὁ Κύριος μίλησε στὸ δρόμο αὐτὸ μὲ τὸν Σαῦλο. Πῶς ἡ ἐπιστροφή στὸν Χριστὸ εἶναι ἀληθινή. Πῶς αὐτὸς ἐκήρυξε μὲ παρρησία καὶ ἄφοβα τὸ Χριστὸ στὴ Δαμασκό. Πῶς οἱ Ἑβραῖοι τῆς Δαμασκοῦ ζητήσανε νὰ τὸν σκοτώσουν. Οἱ Χριστιανοὶ ἀκούουν καὶ χαίρουν γιὰ τὴν ἐπιστροφή του καὶ δοξάζουν τὸν Θεό. Πιὸ ἀπ' ὅλους ὅμως χαίρεται ὁ Βαρνάβας. Μαζὶ μὲ τὸ Σαῦλο κηρύττει στοὺς Ἑλληνίζοντες καὶ στοὺς Ἑβραίους τὸ Χριστό. Οἱ Ἑβραῖοι λυσοῦν. Ζητοῦν ἐκδίκηση. Αἷμα δίκαιο νὰ πιοῦν. Τὴν κεφαλὴ τοῦ Σαύλου. Ὁ Βαρνάβας ὁ φίλος ὁ πιστὸς μὲ τοὺς ἄλλους χριστιανούς ἀδελφούς, πρὶν προλάβουν οἱ κακοῦργοι νὰ ἐφαρμόσουν τὰ σχέδια τοὺς στέλλει τὸ Σαῦλο στήν Καισάρεια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στήν πατρίδα του τὴν Ταρσό. Ἐνθυμεῖται τὰ λόγια τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου· *Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἢ να τίς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. (Ἰωάν. 15, 13).*

Ὁ ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ

Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς Ἐκκλησίας τῆς οὔσης ἐν Ἱερουσαλήμ περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν ἕως Ἀντιοχείας, ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τὴν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη καὶ παρεκάλει πάντας ταῖς προθέσει ταῖς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἰστεως. (Πράξ. 11, 22-25)

Ὁ Πρωτομάρτυρας Ἀρχιδιάκονος Στέφανος ποὺ ἦταν γεμάτος ἀπὸ θεία χάρις καὶ Πνεῦμα Ἅγιο, πρῶτος ἐπότισε μὲ τὸ τίμιο αἷμα τοῦ τῆ νεοφώτευτη χριστιανικῆ φυτεία. Σκληρὸς διωγμὸς ἄρχισε γιὰ νὰ τὴν ξεριζώση στὴ

γένεσής της. Στὸν κόσμον αὐτὸ οἱ διεφθαρμένοι δὲν ἀνέχονται τοὺς καθαρούς. Οἱ ἀνήθικοι δὲν ὑποφέρουν τοὺς ἠθικούς. Καταδιωγμένοι οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ σκορπισθήκανε κατὰ θεία βουλή στὴ Φοινίκη (Πτολεμαΐδα, Τύρο, Σιδῶνα) ἴσα μὲ τὴν Ἀντιόχεια καὶ τὴν Πατρίδα μας Κύπρο. Σ' ὅλα τὰ μέρη αὐτὰ κηρύττανε τὸ Χριστὸ μὰ μονάχα στοὺς Ἑβραίους. Στὴν Ἀντιόχεια πῆγαν μερικοὶ Ἕλληνες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι χριστιανοὶ καὶ κήρυξαν τὸν Χριστὸ μόνον στοὺς Ἕλληνες. Τὸ χέρι καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἦτο μαζί τους. Πάρα πολλοὶ Ἕλληνες πιστέψανε στὸν Ἐσταυρωμένο. Μόλις ἄκουσε τὴν χαρμόσυνη αὐτὴ εἴδηση ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἔστειλε τὸν Βαρνάβαν, ποὺ ἦταν φιλέλληνας καὶ κατὰ τὸ γένος Κύπριος, νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ ταὶ εἶχε γίνῃ καὶ νὰ ἔλθῃ πίσω νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια στὴ Μητέρα Ἐκκλησία. Ὁ Βαρνάβας ἀμέσως ἐπῆγε στὴν Ἀντιόχεια.

Ἡ χαρὰ τοῦ ἦτο ἀπερίγραπτη ὅταν εἶδε τὴν ἱερὴ καὶ πολύφυλλο ἄμπελο τοῦ Χριστοῦ ποὺ φυτέψανε οἱ Ἕλληνες Κύπριοι συμπατριῶτές του, νὰ πάρῃ τέτοια μεγάλη ἀνάπτυξη. Ὡ ψυχὴ ἀπλή. Ἄδολη. Ἀφοσιωμένη στὸ Δεσπότη Χριστό. Ψυχὴ Ἀποστόλου καὶ Ἁγίου. Ψυχὴ ποὺ ποτὲ δὲν ἐγνώρισε τί θὰ πῆ δόλος καὶ ἐγωπάθεια. Ὁ Βαρνάβας ἔμπαινε παντοῦ, σ' ὅλα τὰ σπίτια. Τοὺς ἐγνώριζε ὅλους. Ἐδίδασκε σ' ὅλους τὸ Χριστό. Ἐθυματο τὰ λόγια Του. Μαθητεύσατε πάντας ἄρχοντας καὶ πτωχοὺς, Ἑβραίους καὶ Ἐθνικούς. Τοὺς ἐπαρακαλοῦσε νὰ ἀγαπήσουν τὸ Χριστὸ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς τοὺς γιατί τότε μονάχα θὰ γίνουν καλοὶ χριστιανοί. Νὰ μείνουν πιστοὶ σ' Αὐτόν. Σταθεροὶ στὴν ἀγάπη Του. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἦταν γεμάτη καλωσύνη, πραότητα, εἰρήνη, ἀγαθότητα. Γρανιτένια ἦταν ἡ πίστη τοῦ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ στὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Ὁ ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΦΩΝΑΖΕΙ ΤΟΝ ΦΙΛΟ ΤΟΥ ΣΑΥΛΟ ΝΑ ΤΟΝ ΒΟΗΘΗΣΗ ΣΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργᾶται ὀλίγοι (Ματ. 9, 37).

Ἐξῆλθεν δὲ εἰς Ταρσὸν ἀναζητῆσαι Σαῦλον καὶ Εὐρύων ἠγάγεν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοῖς καὶ ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι, καὶ ἐν ταῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τὲ πρῶτως ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητᾶς Χριστιανοὺς. (Πράξ. 11, 26).

Ὁ Βαρνάβας, δὲν μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὸ φίλο του Σαῦλο. Ξεύρουμε πῶς γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ φονοκτόνα χέρια τῶν Ἑβραίων, ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸν ἔστειλε στὴν Κιλικία, στὴν Πατρίδα του Ταρσό, στοὺς δικούς του. Γνωρίζει τ' ἀνήσυχο πνεῦμα τοῦ Σαύλου. Γνωρίζει ὅτι ἐκεῖ στὸ σπιτάκι τοῦ προπαρασκευάζεται καὶ καταρτίζει σχέδια καὶ ἀποστολικὲς περιοδεῖς, γιὰ νὰ κήρυξῃ τὸ Χριστὸ στὰ Ἔθνη. Κοινὸς πόθος. Κοινὴ ἀγάπη. Κοινὴ γιὰ τὸ Χριστὸ ἐκστρατεία. Οἱ ἔργατες εἶναι λίγοι. Ὁ θερισμὸς πάρα πολὺς. Ὁλος ὁ κόσμος περιμένει τὸ λυτρωτὴ τῶν ψυχῶν του. Γιὰ τὸ ὁ Βαρνάβας ἀμέσως πηγαίνει στὴ Ταρσό, γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸν ἐκλεκτό του Θεοῦ θεριστῆ στὸ θερισμό. Οἱ δυὸ παλιοὶ συμμαθητές, φίλοι καὶ συστρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ στραφήκανε πίσω στὴν Ἀντιόχεια. Ἐκεῖ στὴν Ἀντιόχεια ἓνα ὀλάκαιρο χρόνο δουλεύανε, μοχθούσανε, κηρύττανε τὸ Χριστὸ καὶ διοργάνωναν τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας. Τὴν πρώτη Ἐθνικὴ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Τὴ Στρατευομένη Ἐκκλησία. Τὴν Ἐκκλησία, ποὺ σὰν φιλόστοργη Μητέρα, φώναξε κάτω ἀπὸ τὲς ἅγιες φτερούγες της Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνες καὶ κάθε ἔθνος τῆς γῆς καὶ κάθε ψυχὴ γιὰ νὰ βρῆ ἀνάπαυση καὶ παρηγοριὰ στὸ Χριστό.

Στὴν Πρώτη, Ἀποστολική, Καθολικὴ, Ὁρθόδοξη αὐτὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας, ὁ ἄγονος καὶ στεῖρος Ἰουδαϊσμός, ἐτάφηκε. Ἡ ἄκαρπη συκὴ ξηράνθηκε. Τοὺς χριστιανοὺς πιά δὲν τοὺς παίρνουν γιὰ Ἰουδαίζοντες αἰρετικούς, καὶ τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία παραφυάδα καὶ παρακλάδι τῶν Προφητοκτόνων Συναγωγῶν. Ἀνεξάρτητη, Πάγκαλλη καὶ Πανέμορφη προβάλλει ἡ Στρατευομένη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Στὴν Ἅγια αὐτὴ Ἐκκλησία, ποὺ τὴν Ἰδρύσανε Ἕλληνες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, πιστοὶ χριστιανοὶ καὶ τὴν στερεώσανε καὶ τὴν διοργάνωσανε τὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου, ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύανε στὸ Χριστὸ ὄνομασθήκανε γιὰ πρώτη φορὰ Χριστιανοί. Τὸ ἅγιο τιμημένο καὶ δοξασμένο ὄνομα.

Ὅνομα ποὺ ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἔδωκε σ' ὅσους πιστεύουνε σ' Αὐτόν. Ὅνομα ποὺ κάθε χριστιανὸς πρέπει νὰ τὸ φέρῃ καὶ νὰ τὸ τιμᾷ, ὅπως φορεῖ καὶ τιμᾷ ἓνας βασιλιάς τὴ διαμαντένια κορῶνά του. Ἀπὸ τότε οἱ χριστιανοὶ εὐχαριστοῦνε καὶ δοξάζουνε τὸ Θεὸ γιὰ τὸ ὄνομα αὐτό. Γιὰ τὸ τὸ ὄνομα Χριστιανοὶ στὲς θεῖες λειτουργίες λέγουν. Εὐχαριστοῦμέν σοι ὅτι τὸ ὄνομα

τοῦ Χριστοῦ Σου ἐπικέκληται ἐφ' ἡμᾶς καὶ Σοὶ προσωκειώμεθα . Δηλαδή. Συνταχθήκαμε μαζί Σου Χριστέ μου. Μονάχα μὲ Σένα ἔχουμε σχέσεις. Χωρισθήκαμε, ἐρίξαμε, καὶ ἀποπτύσαμε τὸ Σατανᾶ καὶ τὰ εἰδωλά του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΙ

Ὁ ἔλεων πτωχόν, δανεῖζει Θεόν.

Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς εὐπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς. Ὅκαὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου . (Πράξ. 11. 29-30).

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἰδρύθηκε ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔπαψε νὰ φροντίζει γιὰ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἀπόκληρους, καὶ τοὺς δυστυχησμένους καὶ νὰ προσπαθῇ μὲ κάθε τρόπο νὰ γλυκάνη τοὺς πόνους τους. Ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐκήρυξεν ὅτι ἐκεῖνος ποὺ τρέφει τοὺς πεινασμένους, ποὺ ποτίζει τοὺς διψασμένους, ποὺ φροντίζει γιὰ τὰ ὄρφανά, τὲς χῆρες, τοὺς ἀπορρήμενους καὶ τοὺς ξένους, ποὺ ντύνει τοὺς γυμνοὺς, ποὺ ἐπισκέφεται τοὺς ἀρρωστούς, τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ἐξόριστους καὶ τοὺς παρηγορεῖ, ἔχει μεγάλο μισθὸ μπροστὰ στὸν πολυεύσπλαχνο Θεό. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος βρισκότανε στὴν Ἀντιόχεια εἶχε γίνει μεγάλη πείνα. Οἱ χριστιανοὶ τῶν Ἱεροσολύμων ὑποφέρανε πάρα πολύ. Περισσότερο ἀπὸ ὅλους τους ἄλλους, γιατί ἦτανε φτωχοὶ βιοπαλαιστὲς. Ἡ Ἅγια γῆ δὲν ἦτανε χώρα γεωργικὴ. Τὰ γεωργικὰ προϊόντά της δὲν ἐπαρκούσανε γιὰ τὲς ἀπαιτήσεις τῶν κατοίκων της. Ἐπερίμενε τρόφιμα ἀπὸ ἄλλα γεωργικὰ καὶ παραγωγικὰ μέρη. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας μὲ προϊστάμενους τὸν καλόκαρδο Βαρνάβα καὶ τὸ δραστήριο Σαῦλο δὲν μποροῦσε νὰ λησμονήσει τοὺς φτωχοὺς ἀδελφούς της Μητέρας Ἐκκλησίας. Ἡ Ἀντιόχεια μὲ τὲς μεγάλες ἔφορες καὶ πολυομβρούμενες πεδιάδες της καὶ μὲ τὰ ποτάμια της, ἦτανε πιὸ πλούσια, πιὸ εὐτυχησμένη σὲ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ ἀπὸ ὅ,τι κάθε ἕνας χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσει. Κάθε χριστιανὸς ἐπρόσφερε ὅ,τι μποροῦσε. Ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ἡ καρδιά του, γιὰ τοὺς φτωχοὺς χριστιανοὺς ἀδελφοὺς τῶν Ἱεροσολύμων. Ὁ Βαρνάβας μὲ τὸν Σαῦλο παράλαβαν τὲς συνεισφορὲς καὶ τὲς ἔφεραν στοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, γιὰ νὰ τὲς μοιράσουνε ὅπως θὰ ἔκριναν καλὸ στοὺς φτωχοὺς ἀδελφούς.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Αίτετε καὶ δοθήσεται ὑμῖν. Ζητετε καὶ εὕρησετε. Κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν. Πᾶς γὰρ ὁ ἀκῶν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὕρισκει, καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται. Ἦτις ἐστὶν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος ὃν ἀκήσει, ὃν ἰδὼς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσῃ αὐτῷ; Ἦ ἴθι ἄν ἀκήσει μὴ ὄφιν, ἐπιδώσῃ αὐτῷ; Εἶ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ ὄντες οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσω μᾶλλον ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσει ἀγαθὰ τοῖς ἀκούειν αὐτὸν.
(Ματθ. 7, 7-12)

Στὰ Ἱεροσόλυμα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καταδιώκεται ἀπὸ τὸν αἰμοδίψαστον Ἡρώδη. Αὐτὸς ἀπεκεφάλισε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, Ἰάκωβον. Ἐπειδὴ αὐτὸ ἄρесе στοὺς Ἑβραίους, συνέλαβε καὶ τὸν Πέτρον καὶ τὸν ἔρριψεν στὲς φυλακὲς καὶ ἄν τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ δὲν τὸν ἔσωζε θὰ βρισκε τὴν τύχη τοῦ Ἰάκωβου. Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος ἔμεναν στὸ σπίτι τοῦ Μάρκου μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους χριστιανούς. Μὲ ματωμένη καρδιά ἀπὸ τὸν πόνο, ὅλοι προσεύχονταν στὸν Γλυκὺν Ἰησοῦν νὰ σώση τὸν Πέτρον.

Ὡ θεία προσευχή, θυμίαμα ἅγιο, ποὺ προσφέρουν οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ στὸν ἀγαπημένο τοὺς Χριστό, σὲ ἄϋλα θυμιατήρια, ποὺ σχηματίζουν οἱ παλμοὶ τῶν ἀγνῶν καρδιῶν τους. Τὲς θερμὲς αὐτὲς προσευχὲς τῶν Ἁγίων μεταφέρει στὸν ἄϋλο καὶ φωτεινὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ ὁ Ἀρχάγγελος Ραφαήλ. Ὁ Ἀρχάγγελος ποὺ προσφέρει στὸ Θεὸ τὲς προσευχὲς τῶν ἀγίων. Ὁ Ἀρχάγγελος ποὺ θεράπευσε τὰ μάτια τοῦ δίκαιου Τωβία καὶ Σάρραν τὴν κόρη τοῦ Ραζουήλ, τὴν γυναῖκα τοῦ Τωβία. Ὁ Ἀρχάγγελος αὐτὸς ἔφερε καὶ τὴν θερμὴ προσευχὴ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων γιὰ τὸν Πέτρο πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ ὕψιστου Θεοῦ μας, τοῦ Γλυκύτατου Χριστοῦ μας. Ἡ δέησή τους ἀκούσθηκε. Ἄγγελος Κυρίου ἔβγαλε τὸν Πέτρο ἀπὸ τὴ φυλακή. Οἱ πιστοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ προσεύχονται. Κάποιος κτυπᾷ τὴν πόρτα τους. Ἡ μικρὴ χριστιανὴ Ρόδη ἀκούει τοὺς κτύπους καὶ τρέχει. Ἐρωτᾷ. Ποιὸς εἶναι; Ἀκούει μιὰ γνωστὴ φωνή. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Πέτρου. Ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς λησμονεῖν ἀνοίξει. Τρέχει νὰ τὸ ἀναγγεῖλη σὲ κείνους ποὺ προσεύχονταν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Πέτρου. Αὐτοὶ νομίζονε ὅτι ἡ μικρὴ Ρόδη τρελάθηκε ἀπὸ τὴ λύπη της. Ὁ Πέτρος κτυπᾷ. Ἡ Ρόδη φωνάζει. Μερικοὶ λέγουν ὅτι εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Πέτρου, ὁ Ἄγγελός του, θὰ τὸν σκότωσε ὁ Ἡρώδης. Ἡ λύπη κατατρώγει τὲς καρδιές τους. Δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὲς παρεῖδες τῶν Ἁγίων. Ὁ

Πέτρος ἔξακολουθεῖ νὰ κτυπᾷ. Ἐπιτέλους ἀνοίγουν. Εἶναι ὁ Πέτρος δὲν εἶναι ἡ ψυχὴ του. Δὲν εἶναι ὁ Ἄγγελός του. Ἐχαιρέτισε τοὺς ἀδελφοὺς ὄλους. Τοὺς ἔδωκε τὸν ἀσπασμὸ τοῦ Χριστοῦ. Τρέξετε λέγει ὁ Πέτρος. Πέστε τὸ στὸν Ἰάκωβο, τὸν ἀδελφὸ του Κυρίου. Πέστε τὸ σ' ὄλους τους ἄλλους ἀδελφούς. Ὁ Κύριός μου ἔστειλε Ἄγγελο φωτὸς στὴ φυλακὴ μου. Ἄνοιξε τὲς διπλομανταλωμένες πόρτες. Ἔσπασε τὲς ἀλυσίδες τῶν ποδιῶν μου. Μὲ ἐσήκωσε. Φόρεσα τὰ σάνδαλά μου καὶ τὰ ροῦχα μου. Μὲ περασεν ἀθέατος ἀπὸ τοὺς διπλοσκοπούς. Αὐτοὶ ἔβλεπαν. Ἔμενα, ὅμως δὲ μὲ βλέπανε. Φθάσαμε στὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα τῆς Πόλης. Αὐτὴ ἄνοιξε μόνη της, στὸν πρῶτο δρόμο ὁ Ἄγγελος ἔφυγε. Καὶ νὰ ἐγὼ λυτρωμένος ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἡρώδη καὶ τὲς κακοῦργες ἐπιθυμίες τῶν Ἑβραίων. Γονατίσανε ὄλοι. Ψηλώσανε τὰ χέρια στὸν Πλάστη καὶ τὸν εὐχαριστήσανε ποὺ ἔσωσε τὸν Πέτρο. Δὲν πέρασαν πολλὲς ἡμέρες. Ἄγγελος Θεοῦ τιμωρὸς κτύπησε τὸν Ἡρώδη τῇ στιγμῇ, ποὺ ντυμένος βασιλικὴ πορφύρα δημηγοροῦσε καὶ ξεψύχησε σκοληκόβρωτος. Ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ, κάποτε γρήγορα, κάποτε ἀργά, μὰ πάντα σίγουρα καὶ βέβαια φθάνει καὶ τιμωρεῖ τὰ παιδιὰ τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀσέβειας.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐλαλεῖτο παντοῦ. Ἡ Ἐκκλησία Του ἐμεγάλωνε. Τὸ ἀμπέλι του ἐγέμιζε ἀπὸ ὠραία κλήματα, ποὺ ἦταν γεμάτα καρπούς.

Ὁ ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΚΑΙ Ο ΣΑΥΛΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ

Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων εἶπε τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον· Ἀφορίσατε δὴ μοὶ Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς. Τότε νηστεύσαντες καὶ προσευζάμενοι καὶ ἐπιθέντες τὰς χεῖρας, αὐτοῖς ἀπέλυσαν. (Πράξ 13, 24).

Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος πῆραν μαζί τους καὶ τὸν Μάρκο, τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Βαρνάβα καὶ στραφήκανε πίσω στὴν Ἀντιόχεια. Στὴν Ἀντιόχεια ἔξακολουθήσανε νὰ κηρύττουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, μαζί μὲ ἄλλους προφῆτες, κήρυκες καὶ διδασκάλους τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκεῖ κάμνανε τακτικὲς λειτουργίες. Νηστεύανε. Προσεύχονταν. Παρακαλοῦσανε τὸ Θεὸ νὰ εὐλόγηση, νὰ προστατεύση, νὰ μεγαλώση τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὲς κοινὲς καὶ Ἅγιες αὐτὲς προσευχὲς, τὸ Πανάγιο Πνεῦμα τοὺς εἶπε. Ξεχωρίστε μου τὸ Βαρνάβα καὶ τὸ Σαῦλο. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄναλάβουνε τὸ ἔργο ποὺ τοὺς προώρισα νὰ ἐκτελέσουνε. Νὰ πᾶνε ἀμέσως

νὰ κηρύξουνε το Ευαγγέλιό μου στὰ ἔθνη. Τότε ὅλοι οἱ Πρεσβύτεροί της Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιόχειας νηστεύσανε, προσευχηθήκανε. Βάλανε τὰ χέρια τοὺς ἀπάνω στὰ κεφάλια τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου καὶ τοὺς εὐχρηθήκανε. Κατόπιν τοὺς κατευοδώσανε καὶ τοὺς στείλανε νὰ πᾶν ἐκεῖ, ποὺ ἡ βουλή τοῦ Παναγίου Πνεύματος θὰ τοὺς ὀδηγοῦσε νὰ κηρύξουνε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ο ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΜΑΣ

Αυτοὶ μὲν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατήθλον εἰς Σελεύκιαν, ἐκεῖθεν τε ἀπέπλευσαν εἰς Κύπρον καὶ γενόμενοι ἐν Σαλαμίῃ κατήγγελλαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων. Ἐῆχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην. (Πράξ. 13, 4).

Ὀδηγοῦμενοι καὶ φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος κατεβήκανε στὴν Σελεύκεια, τὸ λιμάνι τῆς Ἀντιόχειας. Ἐκεῖ βρήκανε πλοῖο καὶ ἦλθανε στὴ Σαλαμίνα, τὴν Πατρίδα τοῦ Βαρνάβα. Στὴ Σαλαμίνα κηρύξανε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ στὲς Συναγωγές τῶν Ἑβραίων, καὶ στὴ μεγάλη Ἀγορά, καὶ ἰδρύσανε τὴν Πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Τῆς πρώτης αὐτῆς ἐκκλησίας, μὲ τὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου, ἔγιναν μέλη πολλοὶ Ἰουδαίζοντες Ἕλληνες καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔθνηκοί, μὰ αὐτόχθονες Ἕλληνες Κύπριοι, ποὺ ἀπαρτίζανε τὸν κύριο πληθυσμὸ τῆς Σαλαμίνας κί ὅλου του Νησιοῦ. Ἀπὸ τὴ Σαλαμίνα ἦλθανε στὸ Κίτιο, ὅπου βρήκανε καὶ τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ποὺ ἰδρυσεὺν ὁ Ἅγιος Λάζαρος. Ἀπὸ τὸ Κίτιο προχωρήσανε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Νήσου κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιο στὸ Ἰδάλιο, Λευκωσία, Κερύνεια, Λάμπουσα, Κεραύνια καὶ Ταμασό. Στὴν Ταμασό βρήκανε τὸν ἅγιο Ἡρακλείδιο, τὸν ἐκατήχησαν καὶ μαζί του ἦλθαν στοὺς Σόλους καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀναβήκανε στὴν Πατρίδα τοῦ Ἡρακλειδίου, τὴν Λαμπάδιστο. Μὲ τὸν Ἡρακλείδιο ὀδηγὸ καὶ συνοδοιπόρο προχώρησαν μέσα ἀπὸ τὰ βουνὰ τοῦ Τροόδου πρὸς τὴν Πάφο. Στὸ δρόμο οἱ δύο Ἀπόστολοι διδάσκανε τὸν Ἡρακλείδιο. Σὰν περνούσανε τὸν ποταμὸ τῆς Μαραθάσας ὁ Ἡρακλείδιος λέγει σ' αὐτούς. Νὰ νερό. Τί μὲ ἐμποδίζει νὰ βαπτισθῶ; Καὶ ἡ παράδοση λέγει, πῶς ὁ Βαρνάβας ἐβάπτισε τὸν Ἡρακλείδιο στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πόταμου, ὅπου σήμερα εἶναι τὸ Ἅγιασμά του καὶ πὺ πάνω μιὰ Ἐκκλησιὰ κτισμένη εἰς τιμὴν του. Ἐφθασαν στὴν Παλαίπαφο, τὴν Πρωτεύουσα τῆς Κύπρου. Ἐκεῖ ἀφοῦ

ἔχειροτόνησαν τὸν Ἡρακλείδιο ἐπίσκοπο, τὸν ἔστειλαν στὴν Ταμασό νὰ συνεχίση τὸ ἔργον τῶν Ἀποστόλων.

Στὴν Παλαίπαφο κηρύττανε μὲ παρρησία παντοῦ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ κατείδωλη πόλη, μὲ τοὺς μυρσινοστόλιστους δρόμους καὶ ἄλση, τὰ ἱερά της Ἀφροδίτης, τοὺς πολυάριθμους ἱερεῖς καὶ ἱέρειες δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν, δὲν τοὺς ἐφόβιζαν. Ἡ φήμη τῶν νέων κηρυγμάτων τους ἔφθασε στ' αὐτιά τοῦ Ῥωμαίου Ἀνθύπατου τῆς Νήσου Σέργιου Παύλου. Ὁ Ἀνθύπατος ἔστειλε καὶ τοὺς ἐφώναξε κοντά του. Δὲν ἐφοβήθησαν. Δὲν ἐδειλίασαν. Τὴν κοσμικὴ δύναμη τῶν ἰσχυρῶν της γῆς δὲν τὴν ἐλογάργιαζαν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς Ἱερῆς ἀποστολῆς τους. Ἀνῆλθαν στὰ μαρμάρινα ἀνάκτορα τοῦ Ἀνθύπατου. Παρουσιάσθησαν ἐνώπιόν του. Ἐλάλησαν μὲ δύναμη καὶ ἄφοβα τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ. Κήρυγμα πιατικό, θεῖο. Αἰώνιο. Ἀληθινό. Κήρυγμα ποὺ καίει καὶ φλογίζει τὰς καρδιὰς καὶ αἰχμαλωτίζει τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ νὰ καὶ ἡ δοκιμασία. Ἴδου τὸ σκάνδαλο. Ἐνας ἄνθρωπος πονηρὸς καὶ δόλιος παρουσιάζεται νὰ σπείρη ζιζάνια. Ἐνας καταχθόνιος Ἰουδαῖος, ὁ Ἐλύμας Μάγος, προσπαθεῖ νὰ παραπείσῃ τὸν ἡγεμόνα. Νὰ τὸν κάμῃ νὰ διώξῃ τοὺς Ἀποστόλους. Ὁ Σαῦλος βλέπει μὲ ὀργὴ τὸν φθονερὸ Ἐλύμα καὶ τοῦ λέγει. Ἄνθρωπε ραδιοῦργε καὶ δόλιε. Παιδὶ τοῦ Σατανᾶ. Ἐχθρὲ της ἀλήθειας. Παῦσε νὰ διαστρέφῃς τοὺς ἴσιους δρόμους τοῦ Θεοῦ. Νὰ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ τιμωρὸ τῆς ἀσέβειάς σου θὰ σὲ κτυπήσῃ, θὰ κλείσουν τὰ φθονερὰ μάτια σου. Δὲν θὰ βλέπουν, ἴσα μὲ ποὺ νὰ φώτιση τὴν πόλη αὐτὴ καὶ τὴν Κύπρο ὅλη τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως τὸ φῶς ἐχάθη ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἀμετανόητος καὶ λυσιασμένος ἐπήγαινε ἐδῶ καὶ κεῖ ζητώντας χειραγωγούς. Ὁ ἀνθύπατος Σέργιος Παῦλος, μιὰ ἀνοιχτόματη καὶ φωτισμένη ψυχὴ ἐπίστεψε στὰ κηρύγματα τῶν Ἀποστόλων καὶ ἔγινε Χριστιανός. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ πὰ ὁ Σαῦλος δὲν ὀνομάζεται Σαῦλος ἀλλὰ Παῦλος.

Οἱ πρῶτες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίαι τῆς Κύπρου μας ἰδρύθησαν. Καμμιά δύναμη στὸν κόσμος δὲν θὰ μπόρεση νὰ τὰς ξεριζώσῃ, θὰ ζοῦνε ὅσο ζοῦν καὶ τὰ ψηλὰ βουνά της.

ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΙΔΙΑΣ

Εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν ἢ κόμην εἰσέλθῃτε, ἐξετάσατε τίς ἐν αὐτῇ ἄξιός ἐστιν, κακεῖ μείνατε ἕως ἀνέξελθῃτε. Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἀπάσασθε

αὐτήν. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ ἡ οἰκία ἀζία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτήν. Ἐὰν δὲ μὴ ἡ ἀζία, ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστραφήτω. Καὶ ὡς ἂν μὴ δέξηται ὑμᾶς μηδὲ ἀκούσῃ τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐξερχόμενοι ἔξω τῆς οἰκίας ἢ τῆς πόλεως ἐκείνης ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν· ἀνεκτότερον ἔσται γῆ Σοδόμων καὶ Γομόρρων ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ τῆ πόλει ἐκείνῃ. (Ματθ. 10, 11-16).

Ὁ Βαρνάβας, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μάρκος βρήκανε καράβι καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Παλαίπαφο γιὰ τὴ Πέργη τῆς Παμφιλίας. Ἡ πόλη αὕτη βρισκότανε πρὸ πέρα ἀπὸ τὴ σημερινὴ Ἀτάλεια. Ἀπὸ τὴν Πέργη ὁ Μάρκος τοὺς ἀφῆκε καὶ ἔφυγε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Αὐτοὶ ἀναβήκανε στὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, μιὰ μεγάλη καὶ πολύκοσμη πόλη. Ὅπως συνηθίζανε πρῶτα, θελήσανε νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο τὸ Σάββατο στὴ Συναγωγὴ τῶν Ἑβραίων. Κάποιος ἐδιάβασε περικοπὲς ἀπὸ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο καὶ τοὺς Προφῆτες. Κατόπι ὁ Ἄρχισυνάγωγος παρακάλεσε τοὺς Ἀποστόλους νὰ κηρύξουνε. Ὁ Παῦλος ἐκήρυξε τὸ Χριστό. Τοὺς ἀνάπτυξε πῶς ὁ Θεὸς ἀγάπησε, εὐλόγησε καὶ ἐμεγάλυνε τὸ ἔθνος τους. Πῶς τοὺς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Αἰγυπτίων. Πῶς γιὰ σαράντα χρόνια θριαμβευτὲς καὶ νικητὲς τοὺς ἐπέρασε μέσα ἀπὸ τὴν ἔρημο καὶ τοὺς ἐγκατέστησε ἐλεύθερους, ἐλεύθερο ἔθνος σὲ ἐλεύθερη γῆ, τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Πῶς τοὺς ἔδωκε Κριτὲς καὶ δοξασμένους βασιλιάδες, ὅπως τὸν Δαβὶδ. Πῶς ἀπὸ τὴ γενιὰ τοῦ Δαβὶδ γεννήθηκε ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Πῶς τὸν Σωτῆρα αὐτόν, οἱ Ἑβραῖοι τῶν Ἱεροσολύμων ἐθανάτωσαν παράνομα, μὲ σταυρικὸ θάνατο. Πῶς ἀναστήθηκε γιατί ἦτανε Θεός. Πῶς τὴν ἀνάστασή Του μαρτυροῦνε ὅλοι οἱ μαθητὲς του καὶ ὅσοι Τὸν εἶδανε. Τώρα σᾶς κηρύττουμε, τοὺς ἔλεγε, πῶς ὁ Θεὸς ξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωκε στοὺς Πατέρας μας μὲ τοὺς Προφῆτες. Μὲ τὸν ἀναστάντα Χριστὸ μᾶς δίδεται ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ ἀπολύτρωση. Ἀπολύτρωση ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ πετύχουμε μὲ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο. Μόνο μὲ τὴ ζωντανὴ πίστη στὸ Χριστὸ θὰ δικαιωθοῦμε καὶ θὰ σωθοῦμε.

Τὲς ἄλλες ἡμέρες ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος κηρύττανε τὸ Χριστὸ στὰ σπίτια. Ἰδιαιτέρως στοὺς Ἑβραίους καὶ στοὺς προσήλυτους. Τὸ ἄλλο Σάββατο σχεδὸν ὅλη ἡ πόλη μαζεύτηκε νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Οἱ ζηλόφθονοι Ἑβραῖοι, συνάγωγοι καὶ ἀρχισυνάγωγοι ἄρχισαν νὰ βλασφημοῦν, νὰ

ἀντιλέγουσαν καὶ νὰ κάμνουν θόρυβο. Τότε ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος τοὺς καταγγείλανε στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους ὅτι ἀρνοῦνται καὶ ἀπορίπτουνε τὴν ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἐπαγγελία, ποὺ ὁ Θεὸς ἔδωκε στοὺς Πατέρες τοὺς καὶ τὴν ἐξεπλήρωσε σήμερον μὲ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Υἱοῦ Του στὸν κόσμον. Ἄφοῦ οἱ Ἑβραῖοι δὲν κρίνουν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς ἄξιους τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος πηγαίνουν νὰ κηρύξουνε τὸ Χριστὸ στὰ ἔθνη, ὅπως ἐπροφήτευσεν ὁ Προφήτης Ἡσαΐας: *Τέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναι σὲ εἰς σωτηρίαν ἕως ἔσχατου τῆς γῆς.* Τὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Παύλου ἦσαν μαχαῖρι στὲς καρδιὰς τῶν φθονερῶν Ἑβραίων καὶ χαρὰ στὲς καρδιὰς τῶν ἐθνικῶν. Οἱ ἐθνικοὶ ἐπίστευαν, ἐχαιραν, ἐδόξαζαν τὸν Θεόν, ὅτι μὲ τὴν πίστη τοὺς στὸ Χριστὸ ἐγίνονταν κληρονόμοι τῆς Αἰώνιας Ζωῆς. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ξαπλώνετο γρήγορα σ' ὅλη τὴ χώρα τῆς Πισιδίας. Ἡ λύσσα τῶν Ἑβραίων πυργώνονταν. Ὑπουλοὶ, φθονεροὶ, δόλιοι, ταραχοποιοὶ, διαστρέφανε τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων. Διεγείρανε τὰ κομψευόμενα γραΐδια τῆς Ἀντιόχειας, καὶ ἐκεῖνα τοὺς ἄνδρες τοὺς. Οἱ ἄνδρες ἐσήκωσαν διωγμὸν καὶ ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς πόλης τοὺς τὸ Βαρνάβα καὶ Παῦλο. Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος ἀφοῦ ξεσκόνισαν καὶ τὸν κονιορτὸν ποὺ ἐκόλλησε ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην πάνω στὰ πόδια τοὺς, ὅπως τοὺς ἐπρόσταξεν ὁ Δεσπότης Χριστός, ἐπῆγαν στὸ Ἰκόνιον.

Ο ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ ΣΤΟ ΙΚΟΝΙΟ, ΛΥΣΤΡΑ ΚΑΙ ΛΕΡΒΗ

Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. Παραδώσουσιν γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἀπῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθαι μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου. (Ματθ. 10, 17-23).

Στὸ Ἰκόνιον ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος κηρύζανε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ πρῶτα στὴ συναγωγὴ καὶ κατόπι ἔξω στὴ πόλιν πρὸς ὅλους τοὺς Ἑβραίους καὶ τοὺς ἔθνικοὺς. Πλήθη Ἑβραίων καὶ Ἑλλήνων ἐπίστευσαν, θαύματα, σημεῖα καὶ τέρατα ἐγίνονταν μὲ τὰ χέρια τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Παύλου. Στὴν πόλιν αὐτὴ ἔμειναν ἀρκετὸ καιρὸ ἐργαζόμενοι γιὰ τὴν ἰδρυση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀσεβέστατοι ὅμως Ἑβραῖοι οὐρλιάζουν ὅπως οἱ λύκοι. Μὲ χρήματα καὶ ἀλλὰ μέσα ἔπεισαν τοὺς ἄρχοντες τῆς πόλης καὶ τοὺς ἔκαμαν ἐχθροὺς τῶν Ἀποστόλων. Ἐχώρισαν τοὺς ἐθνικοὺς σὲ δυὸ μερίδες. Μία μερίδα μὲ τοὺς Ἑβραίους καὶ μιὰ μὲ τοὺς Ἀποστόλους. Οἱ

Ἰουδαίζοντες ἔθνηκοί, οἱ φίλοι τῶν ἀρχόντων, οἱ ἄνθρωποι τῶν χρημάτων, τῆς καταθόνιας ὕλης, τοῦ Μαμωνᾶ ἐξεγερθήκανε. Ὑβρίσανε, ἐκακοποιήσανε καὶ ἐλιθοβολήσανε τοὺς ἀποστόλους. Οἱ Ἀπόστολοι ἀναγκασθήκανε νὰ καταφύγουνε στὴ Λύστρα.

Στὴ Λύστρα ὁ Παῦλος ἐθεράπευσε ἓνα ἄνθρωπο, ποὺ ἦτανε χωλός, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκε. Τότε ὁ κόσμος, μὲ τοὺς ἐθνικοὺς ἱερεῖς, τοὺς ἐξελάβανε γιὰ θεούς, ποὺ κατεβήκανε στὴ γῆ. Πήρανε λοιπὸν Τάυρους καὶ στεφάνια καὶ ἐτοιμασθήκανε νὰ θυσιάσουνε σ' αὐτοὺς, ὅπως θυσιάζανε στοὺς θεοὺς τους. Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος, οἱ ὑπηρέτες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, διαμαρτυρηθήκανε στὸν κόσμον καὶ εἶπαν. Ἄνθρωποι. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ θέλετε νὰ κάμετε; Καὶ ἐμεῖς ἄνθρωποι εἴμαστε ὡσὰν καὶ σᾶς. Ἀφῆστε τὰ πρόσκαιρα, μάταια καὶ ψεύτικα εἶδωλα. Ἐλᾶτε νὰ λατρεύσουμε μαζί τὸν Ζῶντα ἀληθινὸ Θεό. Τὸ Θεὸ ποὺ δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, τὴ θάλασσα καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουνε πάνω σ' αὐτή. Στὲς περασμένες γενεές, ἀφῆκε τὰ ἔθνη μόνον τοὺς νὰ περπατίσουνε τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς τους, χωρὶς νὰ τὰ λησμονήση. Πάντα ἐφρόντιζε γιὰ αὐτά. Ἐγέμιζε μὲ τὰ ἀγαθὰ τοῦ τὸν κόσμον. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὰ ἀπολαμβάνανε μὲ χαρά. Οἱ ἀχάριστοι ὅμως λησμονήσανε τὸ μεγάλο δωρητὴ Θεό. Ἀνάμεσά τους ἐπλεόνασε ἡ ἀνομία, ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἁμαρτία. Ταυτόχρονα ὅμως ὑπερεπερίσσευε καὶ ἡ ἀνεξάντλητη χάρις τοῦ Θεοῦ. Οὕτως γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀποληται ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον. Ὁ Θεὸς τόσο πολὺ ἀγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ μονάκριβο παιδί Του δὲν τὸ λυπήθηκε ἀλλὰ τὸ στείλει στὸν κόσμον γιὰ νὰ τὸν σώση ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεῖς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται. Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ πιστέψουνε ζωντανὰ μὲ τὴν καρδιὰ τοὺς τὸ Χριστὸ καὶ θὰ ἐφαρμόσουνε τὴ διδασκαλία Του στὴ ζωὴ τους θὰ σωθοῦνε καὶ θὰ μεταβοῦνε ἀπὸ τὸ θάνατο στὴν Αἰώνιο Ζωή. Οἱ ἄπιστοι θὰ μεταβοῦνε ἀπὸ τὸ θάνατο σὲ μιὰ αἰώνια καταδίκη. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια οἱ Ἀπόστολοι μόλις τὰ καταφέρανε νὰ πείσουν τὸν κόσμον πῶς δὲν εἶναι θεοί, μὰ ἄνθρωποι. Ἀλοίμονο ὅμως, οἱ ἔχιδνες φθάνουν. Οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια ἔρχονται. Τὸ νερὸ στὴ φωτιὰ λένε πῶς κάποτε κοιμᾶται, μὰ ὁ ἐχθρὸς καὶ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, ἅμα σκέφτονται καὶ θέλουν νὰ κάμουν τὸ κακό, νὰ ἐκδικηθοῦνε, δὲν κοιμοῦνται. Πείθουν

τὸν ὄγλο καὶ ἀρχίζουσιν ὅλοι νὰ καταδιώκουν τοὺς Ἀποστόλους. Τοὺς πετροβολοῦν. Τοὺς κτυποῦν. Τὸν Παῦλο τὸν κτυπήσανε τόσο πολὺ, ποὺ τὸν νομίσανε πεθαμένο καὶ τὸν ρίζανε ἔξω ἀπὸ τὴ Λύστρα νὰ τὸν φᾶν τὰ ὄρνεα καὶ τὰ σκυλιά. Οἱ κακοῦργοι ἔφυγαν, γιατί νομίζανε πῶς τὸ θῦμά τους ἐξέπνευσε. Ἦλθαν οἱ ἄγγελοι τοῦ φωτὸς οἱ Χριστιανοί. Τὸν ἐπεριποιήθησαν καὶ τὸν ἔφεραν στὴ ζωὴ. Τὸ κακουχημένο καὶ πολὺδαρτο σῶμα τοῦ Παύλου ἀνάλαβε. Εἶναι δόξα καὶ τιμὴ καὶ στεφάνι φωτεινὸ νὰ ὑποφέρη κανένας γιὰ τὸ Χριστό.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγαν γιὰ τὴ Δέρβη. Ἐκεῖ ἐκήρυξαν καὶ ἐμαθήτεψαν πολλοὺς στὸ Χριστό. Ἰδρυσαν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Κατόπι στραφήκανε πίσω στὴ Λύστρα, στὸ Ἰκόνιο καὶ στὴν Ἀντιόχεια. Τί καὶ ἂν ἔπαθαν ἐκεῖ τόσα; Τί καὶ ἂν ἐκινδύνεψαν νὰ τοὺς σκοτώσουν; Γιαυτοὺς τὸ μαρτύριο γιὰ τὸν Χριστὸ ἦτο δόξα. Γιαυτὸ ὁ Παῦλος κατόπι ἔγραφε στὴν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολὴν του: Κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συνκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἶπερ συμπάσχομεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν. Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι. Ἡ γὰρ ἀποκαρδοκία τῆς κτήσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται. Στραφήκανε νὰ στηρίζουνε τὲς καρδιές καὶ τὲς ψυχὲς τῶν πιστῶν χριστιανῶν. Νὰ τοὺς δώσουν παρηγοριὰ καὶ ἐλπίδα. Νὰ τοὺς διδάξουν ξανά, Νὰ τοὺς προειποῦνε ὅτι θὰ ὑποφέρουν πολλές θλίψεις καὶ διωγμοὺς γιὰ τὸ Χριστὸ προτοῦ γίνουν ἄξιοί του Θεοῦ. Νὰ διοργανώσουν τὲς Ἐκκλησίες τῶν πιστῶν. Νὰ χειροτονήσουν πρεσβυτέρους. Νὰ γίνουν τὰ πάντα. Νὰ κάμουν τὰ πάντα γιὰ ὅλους τους πῖστούς, γιὰ τὸ Χριστό. Νηστεύουν. Προσεύχονται. Ἀφιερῶνουν ὅλη τὴ ζωὴ τους στὸ Κύριο καὶ στὸ θεῖο ἔργο Του.

Ἐπέρασαν ὅλη τὴν Πισιδία κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Κατέβηκαν στὴν Παμφιλία, στὴν Πέργη, στὴν Ἀτάλεια μὲ τὴ Σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ στὸ στόμα τους. Ἀπὸ τὴν Ἀτάλεια ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας. Ἀπὸ τὴν πόλιν ποὺ ξεκινήσανε γιὰ τὴ διακονία τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀπὸ τὴν πόλιν ποὺ παραδωκαν τὰ ἅγια σώματά τους, τὴ ζωὴ τους καὶ τὴ ψυχὴ τους στὴ χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τώρα εἶναι γεμάτοι χαρὰ γιατί ξεπληρώσανε τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ.

Στὴν Ἀντιόχεια ἐκάλεσαν τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀνήγγειλαν σὲ ὅλους τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἔργα ποὺ ἔκαμε μαζί τους ὁ Κύριος. Πῶς ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ φώναξε τὰ ἔθνη νὰ πιστέψουν στὸ Χριστὸ γιὰ νὰ σωθοῦνε. Στὴν Ἀντιόχεια ἔμειναν ἄρκετὸ καιρὸ διδάσκοντες μὲ τοὺς ἄλλους μαθητὲς τὸ Εὐαγγέλιο.

Ο ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟ

Οὐαί τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων ἀνάγκη γὰρ ἔλθεῖν τὰ σκάνδαλα, πλὴν οὐαί τῷ ἀνθρώπῳ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται. (Ματθ. 18, 7).

Ὁ Χριστὸς εἶπε. Τὰ σκάνδαλα δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀποφυγῇ κανένας. Ἀλλίμονο ὅμως στοὺς ἀνθρώπους ποὺ δημιουργοῦνε τὰ σκάνδαλα. Τὰ σκάνδαλα εἶναι μέσα καὶ σύνεργα διαβολικά. Ἀποσποῦνε τοὺς δίκαιους ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης. Μὲ τὰ σκάνδαλα δοκιμάζεται ἡ σταθερὴ πίστη τοῦ δικαίου. Ὅπως δοκιμάζεται τὸ χρυσάφι στὸ χωνευτήρι τοῦ χρυσαφιοῦ. Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος, οἱ στῦλοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας βρίσκονται τώρα ἀντιμέτωποι τῶν Ἑβραίων, ποὺ ὡσὰν αἰμοβόροι λύκοι ντυθήκανε ἔνδυμα προβάτου καὶ μπήκανε κρυφὰ στὴν Ποίμνη τοῦ Χριστοῦ. Ἐδίδασκαν ὅτι ἡ Νέα Χριστιανικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶχε πυρῆνα καὶ θεμέλιο δικό της. Ἡ πίστη στὸν Ἐσταυρωμένο, στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν ἔνανθρωπήσαντα Χριστὸν δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Γιαυτὸ ἡ περιτομὴ ἦταν ἀπαραίτητη. Ἀκουστὲ τους ὑποκριτές. Τοὺς φαυλόβιους.

Στὰ χεῖλη τους κρύβεται δόλος. Στὴν καρδιά τους δηλητήριο. Στὴ σκέψη τους τὸ μαχαῖρι τῆς δολοφονίας. Ἀποστράγγισαν τὸν Μωσαϊκὸ νόμο καὶ βρῆκαν, ὅτι πυρήνας του, οὐσία του, εἶναι μόνο ὁ τύπος ἡ περιτομὴ. Δὲν μπόρεσαν νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ὁ θεόγραφος Νόμος δόθηκε ὡσὰν χάρη ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ προπαρασκευάσῃ καὶ νὰ παιδαγωγῆσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὴν ὑπέροχη, τὴν ὑπέρτατη καὶ τελειότατη θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Τὴ θρησκεία ποὺ ἴδρυσε τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Ὁ μονάκριβος Υἱὸς του, ποὺ ἐγένεν ἄνθρωπος γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον μὲ τὸ σταυρικὸ Του θάνατο καὶ τὴν Ἀνάστασή Του. Ὡ θεία συγκατάβαση. Ὡ ἀγάπη χωρὶς ὄρια.

Ἦλθαν λοιπὸν, οἱ λύκοι ντυμένοι προβιὰ ἀρνίου. Ἦλθαν οἱ ληστὲς μὲ πρόσωπο ἀγίου. Ἐτάραξαν τοὺς πιστοὺς μὲ συζητήσεις, φωνές, ὄρκους, ψευδοθεοσέβειες, ὑποκρισίες, ἀπειλὲς καὶ ἀντιλογίες στὰ κηρύγματα τοῦ

Βαρνάβα καὶ τοῦ Παύλου, ἀνδρῶν ἀγίων, πεπελεκυσμένων διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ πρεσβύτεροι ταῆς Ἀντιόχειας γὰρ νὰ δώσουνε τέρμα στὸ σάλο, στὰ σκάνδαλα καὶ στὲς ἄγονες συζητήσεις ἔστειλαν τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Παῦλο νὰ σκεφθῆ μὲ τοὺς ἄλλοι Ἀποστόλους καὶ Πρεσβυτέρους τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καὶ νὰ λύσουν μὲ συνοδική ἀπόφαση τὸ ζήτημα αὐτό.

Οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ πάντα ποθοῦνε τὴν Εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Δὲν θέλουνε οὔτε μάχες οὔτε φιλονικίες. Μαζευτήκανε λοιπὸν ὅλοι καὶ κατανοδώσανε τοὺς δύο Ἀποστόλους. Ἐκεῖνοι πέρασαν ἀπὸ τὴ Σελεύκεια, Λαοδίκεια, Φοινίκη καὶ Σαμάρεια, κηρύττοντες τὸ Χριστὸ καὶ ἀναγγέλλοντες πῶς τὰ Ἔθνη δεχθήκανε τὸ Χριστιανισμό. Ὅλοι οἱ καλοὶ Χριστιανοὶ αἰσθανθήκανε μεγάλη χαρὰ γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν ἐθνῶν στὸ Χριστιανισμό.

Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος ἔφθασαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Τοὺς ὑποδεχθήκανε ὅλοι οἱ πιστοί, οἱ Πρεσβύτεροι καὶ οἱ Ἀπόστολοι. Τοὺς διηγηθήκανε ὅλα τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἔργα ποὺ ὁ Θεὸς ἐποίησε μαζί τους εἰς τὰ Ἔθνη.

Συνῆλθεν ἡ Σύνοδος τῶν Ἀποστόλων. Παρουσιάσθησαν οἱ Αἰρετικοί. Ἐβλάστησαν τὰ ζιζάνια. Ἐθύμωσαν. Ἐσυγχίσθησαν. Ἐσχισαν τὰ φορέματά τους οἱ ὑποκριταὶ καὶ ἱερόσυλοι. Ἐκήρυξαν ὅτι μονάχα ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος σώζει. Τὰ ἀπύλωτα στόματα ἔλεγαν πῶς ἡ Νέα Ἐκκλησία εἶναι παρακλάδι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Τῆς ἀποξηραμένης ἄκαρπης συκῆς ποὺ καταράσθηκε ὁ Χριστός. Μάταια γι' αὐτοὺς ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμο. Ἀνώφελα τὰ κηρύγματά Του, τὰ παθήματά Του, ὁ σταυρικὸς Του θάνατος, ἡ Ἀνάστασις Του. Δὲν ἀντιληφθήκανε ὅτι ὁ Θεὸς φύτεψε στὸν κόσμο τὴ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ποὺ ἐναντία της οἱ πόρτες τοῦ Ἄδη δὲν μποροῦν νὰ ὑπερισχύσουνε, οὔτε τὰ ἐνεστῶτα, οὔτε τὰ μέλλοντα, οὔτε ἡ ζωὴ, οὔτε ὁ θάνατος μιὰ καὶ ὁ ἴδρυτῆς της εἶναι πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ ἐπάνω ἀπὸ ὅλα αὐτά, εἶναι ἡ Αἰώνια Ζωή.

Οἱ Ἀπόστολοι καὶ Πρεσβύτεροι προσευχηθήκανε καὶ παρακαλέσανε τὸ Πανάγιο Πνεῦμα νὰ τοὺς φώτιση νὰ λύσουν τὸ ζήτημα ὅπως ὁ Θεὸς θέλη. Συζητήσανε ὅλα τὰ διαφωνούμενα ζητήματα. Ἐξετάσανε τοὺς δεσμοὺς τῆς Νέας θρησκείας πρὸς τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο. Ἐμαρτύρησεν ὁ ἀπόστολος Πέτρος πῶς τὸ Πανάγιο Πνεῦμα δὲν ἔκαμε καμιὰ διάκριση ἀνάμεσα στοὺς

Ἐθνικοὺς καὶ τοὺς Ἑβραίους ὅταν τὸ ἐπικαλεσθήκανε. Τοὺς διηγήθηκε πῶς ἔκατέβη καὶ ἀγίασε τοὺς ἔθνικοὺς στὴν Καισάρεια, στὸ σπίτι τοῦ ἔθνικοῦ ἑκατοντάρχου Κορνηλίου. Κανένα νέο ζυγὸ, εἶπεν ὁ Πέτρος, δὲν πρέπει νὰ βάλουμε στὰ ἔθνη καὶ μάλιστα τὸ ζυγὸ ποὺ οὔτε ἐμεῖς οὔτε οἱ πατέρες μᾶς βαστάζανε. Μόνο ἡ ζωντανὴ πίστη στὸ Χριστὸ σώζει. Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος ὁμολογήσαμε τὰ σημεῖα, τὰ θαύματα καὶ τὰ παράδοξα ἔργα ποὺ ὁ Θεὸς ἔκαμε μέσο τους στὰ ἔθνη. Ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἀδελφὸθεος, ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου, ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ καλούμενος Δίκαιος γιὰ τὴ ζωντανὴ ἀγιότητά του, μίλησε τελευταία ἀπ' ὅλους.

Ἐ συμφώνησε μὲ τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Παῦλο. Γιὰ ἐπιβεβαίωση ἐπικαλέσθηκε τὴν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα: *Μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπεωκυῖαν, καὶ τὰ κατεστραμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω καὶ ἀνορθώσω αὐτήν, ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἔθνη ὑφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτούς.*

Τέλος ἡ Ἁγία καὶ Ἀποστολικὴ αὕτη Σύνοδος ἀπεφάσισε : Νὰ μὴ παρενοχλοῦνε τοὺς ἐξ ἔθνῶν πιστοὺς χριστιανούς, μόνο νὰ τοὺς συμβουλεύουνε νὰ ἀπέχουνε ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα, τὴν πορνεία, τὰ πνικτὰ καὶ τὰ αἵματα. Τὴν ἀπόφαση αὐτὴ ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος ἐκοινοποίησε γραπτῶς στὴν Ἐκκλησία Ἀντιόχειας μὲ τὸν Βαρνάβα, τὸν Παῦλο, τὸν Ἰούδα τοῦ Βορσαβᾶ καὶ τὸν Σύλα. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων στὴν ἀπόφαση τῆς αὐτῆ ἐγκωμιάζει τοὺς Ἀποστόλους Βαρνάβα καὶ Παῦλο γράφουσα: *Ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδόν, ἐκλεξαμένοις ἄνδρας πέμψαι πρὸς ὑμᾶς σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Βαρνάβῃ καὶ Παύλῳ, ἀνθρώποις παραδεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Βαρνάβας, ὁ Παῦλος, ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Σύλας ἐπῆγαν ἀμέσως στὴν Ἀντιόχεια καὶ ἀνεκοίνωσαν τὴν ἀπόφαση τῆς Συνόδου στὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία της. Ἡ ἀπόφαση ἔγινε δεκτὴ καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἐβασίλευσε σ' αὐτή. Στὴν Ἀντιόχεια ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος ἔμειναν ἀρκετὸ καιρὸ κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ στηρίζοντες καὶ ὀδηγοῦντες τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία στοὺς δρόμους τοῦ Θεοῦ.*

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΠΛΑΙ ΧΩΡΙΖΟΝΤΑΙ

Μετὰ δέτινας ἡμέρας εἶπεν πρὸς Βαρνάβαν Παῦλος. Ἐπιστρέφοντες δὴ ἐπισκεφώμεθα τοὺς ἀδελφοὺς κατ'ἀπόλιν πάσαν ἐν αἷς κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, πῶς ἔχουσα. Βαρνάβας δὲ ἐβούλετο συναρραλαβεῖν καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν καλούμενον Μάρκον. Ὁ Παῦλος δὲ ἀξίου τὸν ἀποστάντα ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ Παμφυλίας καὶ μὴ συνελθόντα αὐτοῖς εἰς τὸ ἔργον, μὴ συναρραλαμβάνειν τοῦτον. Ἐγένετο δὲ παροξυσμός, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, τὸν τὲ Βαρνάβαν παραλαβόντα τὸν Μάρκον ἐκπεύσαι εἰς Κύπρον.

Ὅπως ὅταν φυτέψετε ἀμπέλι ὁ νοῦς σας δὲν παύει νὰ στρέφεται γύρω στὴ φυτεία σας καὶ ζητεῖτε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ περιποιηθῆτε γιὰ νὰ τὸ δῆτε νὰ μεγαλώνη καὶ νὰ καρποφορῇ, ἔτσι ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος ἀδιάκοπα σκέφτονται τὲς Ἐκκλησίες ποὺ ἴδρυσαν, τοὺς Πρεσβυτέρους ποὺ ἐχειροτόνησαν, τοὺς πιστοὺς ποὺ ἔκαμαν χριστιανούς. Μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς συνδέουν τόσο ἰσχυροὶ δεσμοί. Οἱ δεσμοὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ γλυκύτατου Ἰησοῦ, τοῦ περιπόθητου Ἐσταυρωμένου. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ ξαναγυρῖσουνε τὲς πόλεις, ποὺ κηρύξανε τὸ λόγο τοῦ Κυρίου, νὰ δοῦν τὴν κατὰ Χριστὸ προκοπὴ τους.

Ἐνθυμεῖσθε πῶς στὸ πρῶτο ταξίδι τους στὴν Κύπρο εἶχανε μαζί τους καὶ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Βαρνάβα, τὸν ἀγαπημένο τοῦ Ἰωάννη, τὸν κατόπι Εὐαγγελιστὴ καὶ ἰδρυτὴ καὶ μάρτυρα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ὁ νεαρὸς ἀκόμη Μάρκος, ἡ κατόπι γλῶσσα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, μόλις ἔφθασαν ἀπὸ τὴν Κύπρο στὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας τοὺς ἀφῆκε καὶ ἔφυγε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Φαίνεται ἐπεθύμισε τοὺς συγγενεῖς του. Ἐνοστάλησε τὸ σπίτι του, θυμήθηκε ἴσως τὴ μανοῦλά του. Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς μάνας.

Τώρα ὁ Μάρκος τὸ μετανοίωσε. Ἡ φωτιὰ τοῦ Χριστοῦ φλογίζει καὶ καίει τὴν καρδιά του. Ἐτσι παθαίνουν ὅσοι πιστεύουν ζωντανά, στὸ Χριστό. Μιὰ δύναμη ἀκαταμάχητη τοὺς σπρώχνει στοὺς δρόμους τοῦ Θεοῦ. Ἡ δύναμη αὐτὴ σπρώχνει τώρα τὸ Μάρκο στὸ Ἀποστολικὸ Ἔργο. Ἀφῆκε λοιπὸν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τοὺς δικούς του προτιμώντας τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἤλθε νὰ βοηθήσῃ στὸ μεγάλο Χριστιανικὸ ἔργο τὸν Βαρνάβα. Ὁ Παῦλος αὐστηρὸς ὅπως ἦταν πάντα δὲν θέλει τὸ νεαρὸ ἀπειθάρχητο. Ὁ Βαρνάβας ὅμως δὲν ἐγκαταλείπει τὸν μικρὸ του ἀνεψιό, γιὰτί ξεῦρει τί

φλόγα κρύβει μέσα στην καρδιά του για τὸ Χριστό. Τοῦτο ἔγινε κατὰ θείαν παραχώρηση. Οἱ δύο αἰώνιοι φίλοι, συμμαθηταί, συναπόστολοι, συνέκδημοι, καὶ συστρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ πάλι χωρίζονται καὶ πηγαίνουν στὸ κήρυγμα, ὁ κάθε ἓνας χωριστά. Χωρίζονται γιὰ νὰ μὴ ξαναβρεθοῦνε πιά στὴ γῆ παρὰ μονάχα στοὺς οὐρανοὺς. Ἐκεῖ ποὺ ὅλα εἶναι ἀλήθεια. Εἶναι φῶς. Εἶναι δίκαια. Εἶναι ἀγνά. Εἶναι πιστή. Εἶναι Ἅγια. Εἶναι ὁσία. Εἶναι κόσμια. Εἶναι εὐπρεπῆ καὶ τέλεια καὶ τὰ περιβάλλει ἡ ἄπειρη χάρη τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι πηγὴ φωτὸς καὶ πηγάζει ἀπὸ τὸν ἄυλο θρόνο Του.

Ὁ Βαρνάβας μὲ τὸν Μᾶρκο ἐτοιμάζονται νὰ ἐπισκεφτοῦνε πρῶτα τὴν πολυφίλητη φίλη του Χριστοῦ Κύπρο.

ΤΟ ΘΕΙΟ ΟΡΑΜΑ

Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα καὶ ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπί πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὀράσεις ὄψονται. (Ἰωηλ Γ, 1).

Στὰ σπλάγχνα καὶ στὴν καρδιά τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ, ἡ καλωσύνη πάντα ἀνθίζει καὶ μοσχοβολάει σὰν κρίνος. Ἡ ψυχὴ τοῦ εἶναι προικισμένη μὲ ὅλες τὲς χάρες τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὲς χάρες αὐτὲς τὲς σκορπᾷ παντοῦ, ὅπου κι' ἂν πάη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀγαπᾷ πολύ, πάρα πολύ, τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε. Ἡ πατρίδα του τὸν τραβᾷ ὅπως τραβᾷ ὁ μαγνήτης τὸ σίδηρο. Ὅτι ἔχει θέλει νὰ τὸ ἀφιέρωση σ' αὐτή. Γιὰ τὸ καλό της. Μπορεῖ νὰ γυρίση ὅλες τὲς γωνιὲς τῆς γῆς. Μπορεῖ ἡ θύελλα τῆς ζωῆς νὰ τὸν ρίξη ὅπου δὲν θέλει. Μέσα τοῦ πάντα θὰ βράζη τὸ καμίνι τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν Πατρίδα του. Τὸν Βαρνάβα τραβᾷ ἡ ἀγάπη τῆς Κύπρου του. Τὸ χῶμά της τὸ εὐλογημένο. Ἡ τρισάγια Χριστιανικὴ Ἐκκλησία της, ποὺ ἴδρυσε μὲ τὸν Παῦλο. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπισκεφτῆ τοὺς συμπατριῶτές του καὶ ἀδελφοὺς Χριστιανούς. Γι' αὐτὸ πῆρε τὸν ἀνεπιό του Μᾶρκο καὶ μ' αὐτὸν κατέβη ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια στὴν Σελεύκεια. Ἐπῆραν τὸ πρῶτο καράβι ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Κύπρο. Τὸ τρεχάτο νερὸ καὶ ἡ φωτιά, λένε πῶς κάποτε κοιμοῦνται. Ἡ σκέψη τοῦ Ἁγίου ὅμως δὲν κοιμᾶται, θὰ γυρίση ὅλη τὴν Κύπρο. Τὲς μεγάλες πόλεις ποὺ βράζει ὁ Ἑβραϊσμός. Ὅπου κυριαρχεῖ ὁ ἐθνισμός. Ἐπειτα τὲς μικρές, θὰ κηρύξη τὸν γλυκὺν Ἰησοῦν παντοῦ, θὰ διδάξη τὴ θεία διδασκαλία του, θὰ παρακάλεση, θὰ κλάψη, θὰ κακοπαθήση, θὰ πεινάση, θὰ διψάση, θὰ τὸν

κτυπήσουν, θὰ τὸν πετροβολήσουν. Ἴσως νὰ τὸν κρεμάσουν ἀπάνω σε ξύλινο σταυρό, ὅπως τὸν Μέγαν Διδάσκαλο καὶ Θεό του, θὰ ρηθῆ ἡ ζωὴ στὰ χεῖλη του. Ὅλα θὰ τὰ ὑποφέρῃ μὲ χαρὰ γιὰ τὸν Ἐσταυρωμένο, θὰ δώσῃ καὶ τὴν τελευταία πνοή του γιὰ τὸ κήρυγμά Του.

Σὰ σκέφτεται αὐτὰ ὅλα, ἀπάνω στὸ γοργόφτερο καράβι, ποὺ ἀρμένιζε μὲ τ' ἄσπρα πανιά του γιὰ τὴ φίλτατη Πατρίδα του Κύπρο τὸν ἐπῆρε ὕπνος βαθύς καὶ γλυκός. Κοιμήσου Ἄγιέ μου. Κοιμήσου θεία ψυχὴ. Στὴν Κύπρο σου δὲ θὰ μπόρεσης νὰ κοιμηθῆς ἤσυχα. Ἔχεις τόσα πολλὰ ἅγια καὶ ἱερὰ ἔργα νὰ ἐκτέλεσης. Ἐπειτα ἐκεῖνες οἱ φαρμακερὲς ὀχιές. Οἱ ἀρχισυνάγωγοι, φαρισαῖοι, γραμματεῖς θὰ προσπαθήσουν νὰ μὴ σ' ἀφήσουν νὰ κλείσης τὸ μάτι σου τὸ σωματικὸ γιὰ νὰ ξεκουρασθῆς. Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου εἶναι πάντα ἀνοιχτὰ καὶ ἀκούραστα. Ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ δέχονται τὸ γλυκὺ φῶς τοῦ Χριστοῦ μας καὶ νὰ τὸ μεταλαμπαδεύουνε σὺς καρδιές καὶ τὲς ψυχές τῶν πιστῶν χριστιανῶν. Τώρα καὶ αὐτὰ τὰ ἄψυχα στοιχεῖα τοῦ φυσικοῦ κόσμου σὲ ἀγαποῦν. Οἱ θύελλες, οἱ ἄνεμοι, οἱ τραμουντάνες ἔγιναν γλυκὲς ἀδρὲς γιὰ νὰ σὲ νανουρίζουν καὶ νὰ γλυκαίνουν τὸν ὕπνο σου. Τὸν ὕπνο τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ δικαίου. Ὁ ἅγιος ἐκοιμήθη. Βλέπει στὸν ὕπνο του τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦ. Βαστᾷ στὰ Πανάγια χέρια Του ἓνα μικρὸ δενδράκι. Τὸ προσφέρει στὸν Ἄγιο καὶ τοῦ λέγει. Αὐτὸ τὸ δενδράκι θὰ τὸ φυτέψῃς στὰ χῶματα τῆς Κύπρου μας. Ὁ ἅγιος τὸ ἐπῆρε. Τὸ ἐφύλαξε στὸν κόλπο Του. Τόσο τὸ ἀγαποῦσε. Ἐτρεμε μὴ τοῦ πέσῃ. Μὴ τὸ χάσῃ. Ἐφτασε στὴν Κύπρο, ἔχοντας τὸ μικρὸ φυτὸ στὴν ἀγκαλιά του. Πήγαινε παντοῦ ἀναζητώντας καλὸ μέρος νὰ τὸ φυτέψῃ. Εὐρίσκει κατάλληλο ἔδαφος καὶ τὸ καλλιεργεῖ προσεκτικά. Τὸ φυτεύει, τὸ ποτίζει, τὸ περιποιεῖται μέρα καὶ νύχτα. Τὸ φυλάει ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ποὺ εἶναι πάρα πολλοί. Ἐρχονται. Ἀρχίζει ὁ ἀγῶνας, θέλουν νὰ τοῦ τὸ ξεριζώσουν, νὰ τὸ κόψουν, νὰ τὸ ἐξαφανίσουν. Ἀγωνίζεται νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ. Ἰδρῶτας τρέχει ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Κουράζεται, πέφτει, σηκώνεται καὶ πολεμᾷ. Προστατεύει τὸ δένδρο του. Τὸ βλέπει νὰ ριζώνῃ, νὰ βγάλῃ βλαστούς, νὰ μεγαλώνη. Οἱ ἐχθροὶ του ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν πολεμοῦν. Τὸν πετροβολοῦν καὶ τὸν κτυποῦν. Ἐκεῖνος ἀγκαλιάζει τὸ δένδρο του καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ τὸ βλάψουν. Οὔτε φύλλο νὰ κόψουν. Τὰ γόνατα τοῦ ὁμοῦ δὲν τὸν κρατοῦν πιὰ ἀπὸ τὲς πολλὲς πετριές καὶ τὰ κτυπήματα. Λυγίζει, γονατίζει.

Ἀγκαλιάζει τὸ δένδρο του. Τὴν ἀγάπη τῆς ψυχῆς του. Νοιώθει τὸν κορμὸ του νὰ μεγαλώνη στὴν ἀγκαλιά του.

Τὸ ἅγιο αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὲς πληγὲς ποὺ τοῦ ἔκαμαν οἱ κακοῦργοι τὸ ποτίζει. Αὐτὸ γίνεται πῶς μεγάλο. Οἱ ρίζες τοῦ ξαπλώνονται παντοῦ σ' ὅλα τὰ χῶματα τῆς Κύπρου. Δὲν ὑπάρχει σπιθαμὴ Κυπριακῆς γῆς ποὺ νὰ μὴν ἔχουν φτάσει. Τὲς αἰσθάνεται γυρμένος στὸν παχὺ κορμὸ του. Τὸ μισό του κορμὶ ξαπλωμένο στὴ γῆ παρακολουθεῖ μὲ τὴν ἀφῆ τὴν ἐπέκταση τῶν ριζῶν, ἐπεκτεινόμενο κι' αὐτό. Αἰσθάνεται ἱερὴ συγκίνηση. Ἐξεπλήρωσε τὸ ἔργο ποὺ τοῦ ἀνέθεσαν ὁ Δεσπότης Χριστός. Τὸ ἐφύτρωσε. Ἐριζοβόλισε ἔτσι, ποὺ καμιά δύναμη στὸν κόσμον πῶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξεριζώσῃ.

Αἰσθάνεται νὰ μεγαλώνη ἡ ἀγκαλιά του. Ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου. Στρέφει τὰ ἅγια μάτια του πρὸς στὰ ἄνω. Κλῶνοι τεράστιοι. Κλαδιὰ φουντωμένα. Φύλλωμα παχὺ. Ἐσκέπασε ὅλη τὴν Κύπρο. Ὅλη ἡ γῆ τῆς Πατρίδας τοῦ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο του. Ἡ χαρὰ τοῦ εἶναι ἀπερίγραπτη. Ἐγυρε στὸν ἴσκιο της ψιθυρίζοντας. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα. Ἄνοιγουν οἱ οὐρανοί. Βλέπει τὸν Κύριον νὰ κάθεται δοξασμένος σὲ θρόνον φωτεινὸ καὶ μυριάδες Ἀγγέλων νὰ ψάλλουν Ἄξιος. Ἡ ψυχὴ τοῦ πάλλευχη ἀφήνει τὸ κορμὶ του. Ἄγγελοι τὴν δέχονται. Ὁ Κύριος ἀπλώνει τὰ πανάγια χέρια του καὶ τὴν παραλαμβάνει λέγοντες Ἄξιος.

Τὰ καράβια πλησίασε στὰ εὐλογημένα νερὰ τῆς Κύπρου. Ἐτρεξε. Ὁ Ἅγιος ἐξύπνησε. Ἦταν ὄνειρο ἢ ὄπτασία; Ἐξύπνησε. Ἐγονάτισε, εὐχαρίστησε καὶ ἐδόξασε τὸν Κύριον. Οἱ ἀκρογυαλιές τῆς Πατρίδος του ἐφάνησαν. Ἐτοιμάζεται. Σὲ λίγο θα πατᾶει μὲ τὸν ἀνεπιό του τὰ ἅγια χῶματα τῆς Κύπρου.

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΗ Γῆ ΤΗΣ ΣΑΑΜΙΝΑΣ

Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθῃτε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθῃτε. Πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ. Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε λέγοντες ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, νεκροὺς ἐγείρετε, λεπροὺς καθαίζετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε. Δωρεᾶν ἐλάβετε, δωρεᾶν δότε. Μὴ κτήσησθε χρυσὸν μηδὲ ἄργυρον μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν, μὴ πῆραν εἰς ὁδὸν μηδὲ δύο χιτῶνας, μηδὲ ὑποδήματα, μηδὲ ῥάβδον. Ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ. (Μάρκ 10, 6-11)

Στὴ Σαλαμίνα ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Μάρκος βρῆκανε τοὺς Χριστιανοὺς συγγενεῖς τους. Τοὺς ὑποδεχθήκανε μὲ χαρὰ. Ἔμειναν στὴν Ἑβραϊκῆ Συνοικία, ποὺ ἔπιανε ὅλο τὸ Νότιο Ἀνατολικὸ μέρος τῆς πόλης. Ξαπλώνονταν ἀπὸ τὴν ἀχτὴ τῆς θάλασσας κατὰ τὴ Δύση, ἴσα μὲ τοὺς ἀγρούς. Σ' ὁποῖο μέρος τοῦ κόσμου πήγαιναν οἱ Ἑβραῖοι ἴδρυναν ξεχωριστοὺς συμπαγεῖς συνοικισμούς. Οἱ συνοικισμοὶ αὐτοὶ ἦσαν πόλεις μέσα σὲ πόλεις. Σὲ πολλὰ μέρη εἶχαν καὶ πολλὰ προνόμια. Οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν λαὸς θρησκός. Πάντα ἀποφεύγανε νὰ ρθοῦν σὲ ἐπιμειξία μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς Ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος μὲ τὲς στενὲς παραδόσεις καὶ προλήψεις ποὺ δημιουργηθήκανε γύρω του ἔκαμαν τοὺς Ἑβραίους φρούριο ἀπόρθητο γιὰ τοὺς ἄλλους. Τὸ θρησκευτικὸ αὐτὸ φρούριο τοὺς ἐφύλαξε ἀπὸ τὴν ἐξαφάνιση καὶ τὴν ἀφομοίωση μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς. Καὶ αὐτὰ τὰ τρόφιμα, τὰ φορέματα, τὰ οἰκιακὰ σκευῆ ἔπρεπε νὰ τὰ φυλᾶνε μήπως τὰ ἀγγίσουν καὶ τὰ μολύνουν τὰ ἀκάθαρτα χέρια τῶν ἐθνικῶν. Σὲ πολλὰς πόλεις οἱ Ἑβραϊκὲς συνοικίαι δὲν εἶχανε καμιά κοινωνικὴ σχέση μὲ τὲς ἄλλες ἐθνικὲς συνοικίαι. Χωρίζονταν ἀπ' αὐτὲς μὲ τείχη καὶ πύλες, ποὺ ἔκλειαν τὴν νύχτα. Μιὰ τέτοια πολυκόσμη Ἑβραϊκῆ συνοικία εἶχε καὶ ἡ Σαλαμίνα, ὅταν ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Μάρκος ἦρθαν στὴν Κύπρο νὰ κηρύξουν τὸν Χριστό. Ἐκήρυτταν ταχτικὰ στὴν ἀγορὰ γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς καὶ τὰ Σάββατα στὴ μεγάλη Ἑβραϊκῆ Συναγωγὴ τῆς Σαλαμίνας. Στὲς ἀρχὲς οἱ ἀρχισυνάγωγοι, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι δὲν ἔφερναν καμιά ἀντίδραση στὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα. Γιαυτὸ οἱ χριστιανοὶ ἐθνικοὶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐπληθύνονταν πολὺ. Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία κάθε μέρα αὐξάνονταν. Ἡ χάρις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἦτο μαζί της.

**ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΥΠΡΟ**

Ἀμὴν Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιτεῶν εἰς ἐμὲ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κακεῖνος ποιήσει, καὶ μείζοντα τούτων ποιήσει ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν πατέρα μου πορεύομαι καὶ ὁ, τί ἂν ἀκήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω νὰ δοξασθῇ ὁ Πατὴρ ἐν τῷ Υἱῷ. Ἐὰν ταὶ ἀκήσητέ με ἐν τῷ ὀνόματί μου ἐγὼ ποιήσω. (Ἰωάν. 14, 12-15).

Πλησιάζουν στὴν Κεραύνεια, τὴ σημερινὴ Ἁγία Εἰρήνη, στὸ Ἀκρωτήριο Κρόμμυο. Ξεβαρκάρουν. Εἶναι πόλη ὅλως διόλου Ἑλληνικὴ. Δὲν ἔχει

Ἑβραίους. Οἱ πρῶτες γνωριμίες τους εἶναι δύο φίλοι. Ὁ Τίμωνας καὶ ὁ Ἀριστίωνας. Τοὺς φιλοξενοῦν στὰ σπίτια τους. Εὐλογημένα ἦσαν τὰ σπίτια τους. Γεμάτα ἀπὸ θεία χάρη καὶ τὲς δωρεές τοῦ Θεοῦ. *Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμὲ δέχεται καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με. Καὶ εἰς ἣν ὁ ἄν πόλιν ἢ κόμην εἰσέλθητε, ἐξετάσατε τίς ἐν αὐτῇ ἄξιός ἐστιν. Κἀκεῖ μείνατε ἕως ἂν ἐξέλθητε. Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἀπάσασθε αὐτήν. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἢ εἰρήνη ἡμῶν ἐπ' αὐτήν.* Ὁ Τίμωνας εἶναι ἄρρωστος. Τὸν κατατρώγει ἕνας περιοδικὸς πυρετός. Ἦλθεν ὁμοῦ στὸ σπίτι τοῦ ὁ ἰατρὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ Βαρνάβας προσεύχεται διὰ τὸν καλὸν καὶ φιλόξενον αὐτὸν ἄνθρωπον. Βάζει τὰ χέρια του ἀπάνω στὸν ἄρρωστο, ὅπως τὸν διέταξε ὁ Κύριος, Ἐπὶ ἄρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι καὶ καλῶς ἔξουσι. Ἡ χάρη τοῦ Ἐλεήμονος Θεοῦ ἐνεργεῖ διὰ τοῦ Ἀποστόλου. Ὁ Τίμωνας ἐθεραπεύθη. Ἔγινε Χριστιανός. Ὅχι μόνο αὐτὸς ἀλλὰ καὶ ὁ φίλος του Ἀριστίωνας. Διδαχθήκανε τὴν Χριστιανικὴ Πίστη ἀπὸ τὸν Ἅγιο. Ὁ Βαρνάβας κηρύττει στὴν ἀγορὰ καὶ στὰ σπίτια καὶ παντοῦ. Οἱ πιστοὶ πληθύνονται. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σχηματίζεται. Χειροτονεῖ Πρεσβυτέρους. Δίδει εὐλογίας, νουθεσίας καὶ προχωρεῖ εἰς ἄλλας πόλεις. Φθάνει εἰς τὴν Λάπηθον. Ὁ κόσμος εἶναι στὸ θέατρο. Παρακολουθεῖ ἀγῶνες καὶ θεατρικὲς παραστάσεις καὶ δημόσιες θυσίες στὰ ἄψυχα εἰδῶλα, θυσιάζει ταύρους καὶ σφαγιάζει μόσχους σὲ δυνάμεις ποὺ δὲν ὑπάρχουν. Σὲ δυνάμεις φανταστικὲς. Σὲ δημιουργήματα ὀρέξεων, ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων ἀνθρώπων. Ὁ Βαρνάβας τοὺς κηρύττει ἀφοβα τὸν Χριστό. Βοᾷ στὸ Λαό. Λαεὶ τοῦ Θεοῦ. Σταμάτα τὸν κατήφορο τῆς ἀσέβειας καὶ τῆς ἀμαρτίας. Σᾶς εὐαγγελίζομαι τὸν Ἰησοῦν Χριστό, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν. Θεὸν Παντοδύναμον καὶ δημιουργόν του Σύμπαντος Κόσμου. Αἰώνιον καὶ Ἄναρχον, Κύριόν του Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Θεὸν πολυεύσπλαγχνον καὶ γεμάτον ἀγάπῃ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Θεὸν ποὺ τόσο πολὺ ἀγάπησε τὰ πλάσματά Του, ὥστε καταδέχθηκε καὶ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ἦλθε στὸν κόσμον. Ἦλθε καὶ ἐκήρυξε τὴν ἀλήθεια, ἐδίδαξε, ἔζησε ζωὴ ἀναμάρτητη, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ τέλειου κατὰ Θεὸν ἀνθρώπου. Ἐβασανίσθη καὶ ἔπαθε ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ κακοὺς ἀνθρώπους. Ἐσταυρώθη καὶ ἔπαθε ἀπὸ τὰ ἄδικα καὶ ἀχάριστα πλάσματά Του. Ἀπέθανε ὡς ἄνθρωπος ἀπάνω στὸ σταυρό, τὸν ἔθαψαν καὶ ἀναστήθηκε ὡς Θεὸς σὲ νέα αἰώνια καὶ

ἀτελεύτητη ἔνδοξη ζωή. Εὐρίσκεται πανταχοῦ παρῶν μετὰ τοῦ Πατρός Του καὶ τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Πληροῖ τὰ πάντα χωρὶς νὰ ταυτίζεται μὲ αὐτὰ καὶ τὰ κυβερνᾷ ὡς παντοδύναμος Θεός. Μᾶς ἐδίδαξε καὶ μᾶς ἐκήρυξε ἂν θέλουμε νὰ σωθοῦμε καὶ νὰ γίνουμε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ νὰ πιστεύσουμε σ' Αὐτὸν καὶ στὴ διδασκαλία Του καὶ νὰ ζοῦμε τὴ ζωὴ Του. Νὰ ἀγαποῦμε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως καὶ τοὺς ἑαυτοὺς μας, χωρὶς νὰ ἐξαιρούμεν οὔτε αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς μας.

Τὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα συγκινοῦν τὲς καρδιὰς τῶν καλῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀπλοὶ στὴν καρδιὰ πιστεύουν. Γίνονται χριστιανοί. Οἱ πονηροὶ δὲν πιστεύουν. Γίνονται διῶχτες.

Οἱ πρῶτοι ἀνοίγουν τὲς ἀγκάλες τους καὶ τὰ σπίτια τους στοὺς Ἀποστόλους Βαρνάβα καὶ Μᾶρκο. Τοὺς φιλοξενοῦν. Δέχονται τὴ διδασκαλία τους. Τὴν μεταδίδουνε καὶ πολλαπλασιάζονε τὸ τάλαντο ποὺ τοὺς ἐδόθηκε. Οἱ ἄλλοι ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὸν κόσμον καὶ τὲς κακὲς τοῦ ἐπιθυμίες τοὺς καταδιώκουν. Τοὺς βγάζουν ἔξω ἀπὸ τὴ πόλιν μὲ πετρίδες. Φεύγουν γιὰ τὴ Λάμπουσα. Κηρύττουν καὶ ἐκεῖ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ προχωροῦν στὴν Κυρήνεια. Ἀπὸ τὴν Κυρήνεια ἔρχονται στὴ Λευκωσία καὶ κατόπι στὴν Κυθραία. Παντοῦ καὶ σὲ ὅλους λαλοῦν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γίνεται δεχτὸς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Κυπρίου τῶν πόλεων αὐτῶν μὲ μεγάλη προθυμία. Ὁ Βαρνάβας στὲς καθαρὰ Ἐθνικὲς Ἑλληνικὲς κοινότητες καὶ πόλεις βρίσκει πάρα πολὺ μικρὴ ἀντίδραση. Οἱ κοινωνίες αὐτὲς δὲν ἔχουν ὑποκριτὲς, γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. Ἀντίδραση φέρουνε μόνο οἱ ἐθνικοὶ ἱερεῖς, ποὺ παραβλάφονται τὰ συμφέροντά τους. Φθάνουν στὸ Ἰδάλιο καὶ κατόπι στὴν Ταμασό. Στὴν Ταμασό τοὺς ὑποδέχεται ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία μὲ τὸν Ἅγιον Ἡρακλείδιον. Τὸν ἐπίσκοπο ποὺ χειροτονήσανε ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς στὴν πρώτη τους ἀποστολικὴ περιοδεία μὲ τὸν Παῦλον. Οἱ καρποὶ τῆς ἐργασίας τοῦ Ἡρακλειδίου εἶναι πολλοί. Ὅλοι χαίρονται καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Θεόν. Προχωροῦν στὴν πατρίδα τοῦ Ἡρακλειδίου καὶ Τίμωνα, τὴν Λαμπαδιστό. Φιλοξενοῦνται καὶ ἀναπαύονται στὰ σπίτια τῶν φίλων καὶ μαθητῶν τους, τοῦ Ἡρακλειδίου καὶ τοῦ Τίμωνα. Τὸ θεῖον ὅμως ἔργο ἐπέιγεί. Ἡ θεία κλήση καλεῖ. Καταβαίνουν στοὺς Σόλους. Κηρύττουν καὶ προχωροῦν στὴν Ἀρσινόη καὶ κατόπι στὴν Πάφο. Ἀπὸ τὴν Πάφο μέχρι τῆς

Σαλαμίνας ἔχουν νὰ κηρύξουν τὸν Κύριο καὶ στὶς συναγωγές, γιατί στὲς πόλεις Κούριο, Ἀμαθοῦντα καὶ Κίτιο ὑπάρχουν Ἑβραϊκοὶ συνοικισμοί. Πυρῆνες χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ὑπάρχουν ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς ποὺ πηγαينوέρχονται σ' ὅλες τὲς πόλεις τῆς Νήσου. Ἀκόμη ὅμως εἶναι μικρές. Πρέπει νὰ γίνουν μεγάλες, ὅπως ὁ Κύριος τοὺς ἀποκάλυψε στὸ δρᾶμα. Τὸν Ἅγιο δὲν τὸν φοβίζεται, οὔτε τῶν ἐθνικῶν Ἱερέων ἢ μανία οὔτε οἱ συμμορίες τῶν συναγωγῶν. Ὁ ἀμετανόητος Ἐλύμας, ποὺ τυφλώθηκε ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο στὴν Πρώτη Ἀποστολικὴ Περιοδεία, πάλι τοὺς καταδιώκει. Λαχτίζει σὲ κέντρα. Οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ ὄλο καὶ πολλαπλασιάζονται. Οἱ χριστιανικὲς ἐκκλησίες γίνονται πιὸ πολλές. Ἡ ὀργάνωσή των πιὸ τέλεια. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λαλεῖται πιὸ συχνά, διαδίδεται πιὸ εὔκολα. Βαδίζουν πρὸς τὰ Κούριο. Συναντοῦν γυναῖκες καὶ ἄνδρες γυμνοὺς νὰ τρέχουν τὸ δρόμο τῶν ὀργίων. Τοὺς σταματοῦν. Τοὺς κηρύττουν τὸν Χριστό. Τοὺς νουθετοῦν. Τοὺς παρακαλοῦν. Ἐλκύουν ὀλίγους. Τοὺς εὔχονται νὰ φωτισθοῦν ὅλοι ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ νὰ πιστέψουν τὸν Χριστό. Πηγαίνουν στὴν ἑβραϊκῆ συνοικία τῆς πόλης. Οἱ Ἑβραῖοι μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἐλύμα τοὺς ἀποπέμπουν. Τοὺς ἀρνοῦνται στέγη. Κοιμοῦνται καὶ ἀναπαύονται στὸ ὑπαιθρο. Κάτω ἀπὸ τὰ ἄκακα καὶ ἡσυχα δένδρα. Ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, τὰ δένδρα, τὰ φοβερὰ στοιχεῖα τοῦ φυσικοῦ κόσμου, τὰ ἄγρια θηρία τὲς πιὸ πολλές φορές εἶναι πιὸ καλὰ ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους. Τὸ πρῶτ' ξυπνοῦν καὶ παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀμαθοῦντα. Εὐρίσκουν τοὺς ἐθνικοὺς στὰ θέατρα καὶ στὲς διασκεδάσεις καὶ τοὺς Ἑβραίους νὰ φρουροῦν τὲς πύλες τῆς συνοικίας τους γιὰ νὰ μὴ μπῆ μέσα ὁ Ἅγιος. Κάποτε τὸν Προφήτη Ἡλία, ποὺ καταδίωκεν ἢ ἀκόλαστη Ἰεζάβελ, τὸν ἐδέχθηκε σπῖτι τῆς μιᾶς δυστυχημένης γυναῖκα. Τώρα τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Μᾶρκο τοὺς φιλοξενεῖ μιὰ γραία ὀγδόντα χρόνων. Τρισευλογημένο τὸ σπῖτι τῆς φτωχῆς αὐτῆς γυναῖκας. Ἁγιασμένα τὰ κόκκαλά της. Τώρα ἡ ψυχὴ της, εὐτυχημένη, εὐρίσκεται στοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ. Πιὸ πολὺ θὰ χαρῆ ὅταν θὰ ἀναστηθοῦνε οἱ νεκροί. Εὐλογημένα τὰ σπῖτια, ὅπου σας δέχονται, τοὺς εἶπεν ὁ Δεσπότης Χριστός, ὅταν ἀκούουν τὸ ὄνομά μου. Ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου σ' ὅλη τὴν Ἀμαθούντα. Ἰδρυσαν καὶ ὠργάνωσαν τὴν ἐκκλησία τῶν πιστῶν Χριστιανῶν. Προχωροῦν στὸ Κίτιο. Ἐκεῖ εὐρίσκουν πολλοὺς πιστοὺς. Τὴ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία τοῦ Κιτίου τὴν

Ἰδρυσαν πρῶτοι οἱ Κύπριοι χριστιανοί, ποὺ βρεθήκανε τὴν ἡμερὰ τῆς Πεντηκοστῆς, κατόπι ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Ἅγιος Λάζαρος. Ἐχάρησαν καὶ ἐδοξολόγησαν μαζί τους τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἐξάπλωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐποίησαν θεῖες εὐχαριστίες. Ὁ Βαρνάβας ἐκήρυξε στὴ συναγωγὴ γιὰ τοὺς Ἑβραίους καὶ στὴν ἀγορὰ γιὰ τοὺς ἐθνικούς. Πολλοὶ ἐπίστεψαν. Μερικοὶ ἦσαν χλιαροί. Ἄλλοι τοὺς κοροΐδεψαν καὶ ἄλλοι τοὺς καταδίωξαν. Τοὺς ἀνάγκασαν νὰ μποῦν σ' ἓνα καράβι καὶ νὰ φύγουν γιὰ τὴν Σαλαμίνα. Οἱ καρδιές τῶν πιστῶν τους ἀκολουθοῦνε. Προσεύχονται στὸ Θεὸ γι' αὐτούς.

Ὁ ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΣΤΑ ΕΘΝΗ

Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπί γῆς. Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμην ὑμῖν. Ἴδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πᾶσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. (Ματθ. 28, 18-20).

Τελείωσε καὶ ἡ δεύτερη Ἀποστολικὴ Περιοδεία τοῦ Βαρνάβα στὴν Κύπρο. Δὲν μπορεῖ ὁμως νὰ ἠσυχάσῃ. Στὸ νοῦ του ὀλοζώντανα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ· *Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη*, τὸν σπρώχνουν νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργο τοῦ σ' ἄλλους τόπους καὶ σὲ ἄλλα ἔθνη. Ὁ Παῦλος πῆρε τὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ τὴν Ἑλλάδα πρὸς τὴν Ρώμη. Ὁ Βαρνάβας θὰ πάρῃ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Ἀφρικὴ πάλι πρὸς τὴν κοσμοκράτειρα Ρώμη. Παίρνει λοιπὸν τὸν Μάρκο καὶ φεύγει γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Τὴν πόλιν τὴν πολύκοσμη, μὲ τὸ Σεράπειο καὶ τὸ ὄνομαστὸ Μουσεῖο. Τὴν πόλιν τῶν Γραμμάτων, κατόπιν ἀπὸ τὴν ξακουσμένη Ἀθῆνα. Ἐφθασαν ἐκεῖ. Ἐκήρυξε τὸν Χριστὸ στὲς μεγάλες συναγωγές τῶν Ἑβραίων, στὴν Ἑλληνικὴ Συνοικία, ὅπου τὰ ἀνάκτορα καὶ τὸ Μουσεῖο μὲ τὲς περίφημες βιβλιοθῆκες καὶ τοὺς σοφοὺς του καὶ στὴ συνοικία τῶν Ἰθαγενῶν ὅπου τὸ Σεράπειο. Ἐπροχώρησαν στὴ Λιβύη, στὴν Κυρηναϊκῆ ἴσα μὲ τὴν Καρχηδόνα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Ρώμη. Ἐπρόλαβε τὸν Παῦλο. Ὅταν ὁ Παῦλος θὰ πάῃ ἐκεῖ θὰ βρῆ πολλοὺς χριστιανοὺς γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Ἐφθασε ἴσα μὲ τὰ Μεδιόλανα, τὴν Πατρίδα τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου. Ἐδίδαξε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐφρόντισε μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς του γιὰ τὴν ἔλευσιν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον. Ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον ἐστράφη πίσω στὴν

Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ ἔμεινε λίγο καιρό, φροντίζοντας μὲ τὸν Μάρκο, γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν ἡ πόλι ποὺ τραβοῦσε τὸν ἀνεπιλό του Μάρκο. Τὸν Εὐαγγελιστὴ Μάρκο ποὺ κατόπι ἀπὸ τὸν Μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Βαρνάβα στὴν Κύπρο ἐπῆγε στὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ κατότι ἐστράφη καὶ ὀργάνωσε ὅλες τὲς Ἐκκλησίες τῆς Αἰγύπτου. Ἐγραψε τὸ κατὰ Μάρκο Εὐαγγέλιό του καὶ ἐσφράγισε τὸ ἔργο του καὶ τὴ διακονία του μὲ τὸν μαρτυρικὸ του θάνατο γιὰ τὴν τρισάγια πίστη τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ Βαρνάβας ἐπῆρε τὸν Μάρκο καὶ ἦλθε γιὰ τελευταία φορὰ στὴν Κύπρο.

Ἡ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΧΙΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ

Ὡοί ποιμένες οἱ διασκορπίζοντες καὶ ἀπολλύοντες τὰ πρόβατα τῆς νομῆς μου. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τοὺς ποιμένοντας τὸν λαὸν μου. Ὑμεῖς διεσκορπίσατε τὰ πρόβατά μου καὶ ἐξώσατε αὐτὰ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθε αὐτά, ἴδου ἐγὼ ἐκδικῶ ὑμᾶς κατὰ τὰ πονηρὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν. (Ἱερ. Κγ' 1-3).

Ὡ ποιμένες Ἰσραὴλ, μὴ βόσκειτε ποιμένες ἐαυτούς; Οὐτὰ πρόβατα βόουσι οἱ ποιμένες; Ἴδου τὸ γάλα κατέσθετε καὶ τὰ ἔρια περιβάλλεσθε καὶ τὸ παχὺ σφάζετε καὶ τὰ πρόβατά μου οὐ βόσκετε. Τὸ ἡσθενικὸς οὐκ ἐνισχύσατε καὶ τὸ κακῶς ἔχον οὐκ ἐσωματοποιήσατε καὶ τὸ συντετριμμένον οὐκ ἐπιστρέφατε καὶ τὸ ἀπολωλὸς οὐκ ἐζητήσατε καὶ τὸ ἰσχυρὸν κατηργήσασθε μόχθῳ, καὶ διασπάρη τὰ πρόβατά μου διὰ τὸ μὴ εἶναι ποιμένας καὶ ἐγεννήθη εἰς καταβρῶμα πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ ἀγροῦ. Καὶ διασπάρη τὰ πρόβατά μου ἐν παντὶ ὄρει καὶ ἐπὶ πᾶν βουνὸν ὑψηλὸν καὶ ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς διεσπάρη καὶ οὐχ ἦν ὁ ἐκζητῶν οὐδέ ὁ ἐπιστρέφων. (Ἱεζ. 34, 2-8)

Ὁ Βαρνάβας ἄρχισε πάλι τὰ κηρύγματα του στὴ Σαλαμίνα. Τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑβραίων κάθε μέρα γίνονταν πρὸ μεγάλο. Οἱ εἰδήσεις ποὺ ἔφθαναν σ' αὐτὸν ἀπὸ ὅλες τὲς Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες τῆς Νήσου γιὰ τοὺς πιστοὺς ἦσαν ἐνθουσιαστικές. Ὁ Βαρνάβας μὲ τὸν ἀνεπιλό του Μάρκο καὶ μερικοὺς ἄλλους πιστοὺς, βρίσκεται σὲ ταχτικὴ ἐπικοινωνία μὲ ὅλες τὲς Ἐκκλησίες τῆς Νήσου. Φροντίζει σὰν πατέρας γιὰ ὅλες. Χαίρει γιὰ τὴν προκοπὴ τους κατὰ Χριστὸ καὶ λυπᾶται γιὰ τὴν καθυστέρησή τους. Γίνεται τοῖς πᾶσι τὰ πάντα γιὰ νὰ τοὺς κερδίση ὅλους γιὰ τὸ Χριστὸ, Ἐκεῖνοι ποὺ γίνονταν χριστιανοὶ ἀλλάζανε ζωὴ. Ἦσαν μιὰ καρδιά, μιὰ ψυχὴ, γεμάτη ἀγάπη καὶ Φῶς τοῦ Θεοῦ. Κανένας δὲν ἔλεγε ὅτι ἦτο φτωχὸς ἢ πλούσιος. Γιατί τὲς ὑλικὲς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ τὲς ἀπολάμβαναν ὅλοι ἐξ

Ίσου. Όλοι ἦσαν πλούσιοι σὲ χάρη Θεοῦ. Καμιὰ ματαιοδοξία, ἐπίδειξη, ἢ πολυτέλεια ἀναμεταξὺ τῶν πιστῶν Χριστιανῶν. Ἐκεῖνοι ποὺ βαπτίζονταν εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἦσαν πραγματικὰ πολιτισμένοι στὸν οἰκογενειακὸ καὶ κοινωνικὸ τους βίον.

Ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἀδικοῦνται παρὰ νὰ ἀδικοῦν. Εἶχαν τὸν πραγματικὸ πολιτισμὸ τῆς ἀγνῆς καρδιᾶς καὶ τῆς καλῆς ψυχῆς. Ἦσαν ἀπλοί, ἀγνοί, ἄγιοι, δίκαιοι καὶ προσπαθοῦσαν μετὰ κάθε τρόπο νὰ πλησιάσουν τὸν Θεό.

Οἱ ἀρχισυνάγωγοι, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, δὲν ἔβλεπαν μετὰ καλὸ μάτι τοὺς καρποὺς τῶν κόπων τοῦ Βαρνάβα. Ἐμισοῦσαν τὴν νέαν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Ἄρχισαν νὰ διαβάλλουν τὸ ἔργο τοῦ Βαρνάβα καὶ τοὺς πιστούς. Νὰ δημιουργοῦν συζητήσεις στὰ κηρύγματά του. Οἱ πιστοὶ ὅλο καὶ πληθύνονταν. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς στὸν Βαρνάβα ὅλο καὶ μεγάλωνε. Ἡ ζήλεια τῶν Ἑβραίων ἐκορυφώθηκε. Τὸ μῖσος τους δὲν εἶχεν ὄρια.

Ἀποκαλύπτονταν ὅτι ἦσαν νεφέλες ἄνυδρες, δένδρα ἄκαρπα, γεμάτοι ἀπὸ δόλο καὶ ἀπάτη, ἐκμεταλλευτὲς τοῦ Ἱεροῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ τῶν ἀπλοϊκῶν ψυχῶν. Ὅσο βλέπανε τοὺς χριστιανοὺς νὰ πληθύνονται τόσο ἐγίνονταν θηρία ἀνήμερα. Ἐζητοῦσαν ἐκδίκηση. Τὴν κεφαλὴ τοῦ ἀγίου στὸ πιάτο.

Ἀπὸ τὸν Ρωμαῖο Πραίτωρα δὲν μπορούσαν νὰ ζητήσουν νὰ καταδικάσῃ σὲ θάνατο τὸν ἄγιο. Δὲν εἶχε κάμη καμιὰ ἐπιλήσιμη πράξη γιὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν. Ἐσκέφτησαν λοιπὸν καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸν δολοφονήσουν. Ἐκαμαν συνέδρια στὰ κρυφά. Ἐμέτρησαν χρήματα καὶ ἀγόρασαν ἀνθρώπους γιὰ τὴ δολοφονία. Ἐσχημάτισαν κακοῦργο καὶ φονοκτόνο σπεῖρα. Εἶχαν μορφὴ ἀνθρώπων καὶ καρδιὰ θηρίων. Ἦσαν οἱ Σαῦλωκ, ποὺ περιγράφει ὁ Μεγάλος ἐκεῖνος Ἀγγλος Δραματογράφος Σαῖξπειρ. Ἦσαν ἄξιοι ἂν ὁ χρεωφειλέτης τους δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ἐξόφλησῃ τὸ χρέος του, νὰ κόψουν μιὰ οὐγγία κρέας ἀπὸ τὴν καρδιά του, ὅπως ἔλεγε τὸ ἀπάνθρωπο γραμμάτιο, ποὺ τοὺς ὑπόγραψε ὁ χρεώστης τους. Δὲν τοὺς ἔμμελε καθόλου ἂν θὰ ἀπόθνησκε ὁ δυστυχῆς. Ἀρκεῖ ποὺ ταὸν ἐξεδικοῦνταν. Διαδωσαν λοιπὸν ὅτι μετὰ τὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα κινδυνεύει ἡ Ἑβραϊκὴ θρησκεία καὶ τὸ ἔθνος τους. Κανένας δὲν τοὺς ἐπίστεψε. Σκεφθῆκανε τὸ χρῆμα. Τὸ χρῆμα ποὺ διαφθείρει συνειδήσεις. Ἐξαγοράζει τὴ δικαιοσύνη. Λυγίζει τοὺς νόμους τῆς Πατρίδας. Δημιουργεῖ

τοὺς προδότες, τοὺς καταδότες, τοὺς συκοφάντες, τοὺς ληστές, τοὺς καταχραστές, τοὺς ἱερόσυλους, τὰ μίση, τὲς ἐχθρές, τὲς φιλονεικίες, τὲς πορνεῖες καὶ τὲς μοιχεῖες. Σπάζει τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τοῦ γάμου καὶ μετατρέπει τὸ γάμο σὲ ἐμπόρευμα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς σὲ ἐχθρούς. Δημιουργεῖ τοὺς ἐκμεταλλευτὲς καὶ τοὺς πλεονέκτες. Μολύνει τὰ ἀγνὰ αἰσθήματα καὶ τὴν οἰκογενειακὴ τιμὴ. Διαφθείρει τὲς φτωχὲς καὶ ἀπροστάτευτες κόρες. Συντηρεῖ οἴκους ἀνοχῆς, τὰ διαφθορεῖα, τοὺς προαγωγούς, κι' ὅλα τὰ κακά. Ὁ Χριστὸς ὅταν, οἱ πονηροὶ Ἑβραῖοι τοῦ δείξανε τὸ νόμισμα τοῦ Καίσαρος καὶ τὸν ρωτήσανε ἂν πρέπει νὰ πληρώνουν φόρους, γιὰ νὰ βροῦνε πάτημα νὰ τὸν καταγγείλουν στοὺς Ρωμαίους, δὲν ἠθέλησε οὔτε νὰ τα' ἀγγίση μὲ τὰ ἅγια χέρια Του. Τοὺς εἶπε νὰ τοῦ τὸ δείξουν μόνο. Κανένας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς Του δὲ θέλησε νὰ κρατῆ τὸ Γλωσσόκομο, τὸ ταμεῖο. Μόνο ὁ Ἰούδας ὁ προδότης, ὁ δόλιος καὶ ἐπίβουλος, ὁ μαθητὴς καὶ σαρκωμένος διάβολος, τὸ εἶχε καὶ τὸ φύλαε γιὰ νὰ ξοδεύη καὶ νὰ κλέφτη. Μὲ τὸ χρῆμα ἀγόρασαν τοὺς φονιάδες τοῦ ἁγίου. Ἐκάθησεν ἡ σπεῖρα τῶν δολοφόνων καὶ ἐμελέτησε τὸ σχέδιο τῆς δολοφονίας τοῦ Βαρνάβα μας. Ἐσχεδιάσε τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ λίγος θόρυβος, θὰ ἤρχετο ὅπως συνήθιζε γιὰ νὰ μιλήσῃ στὴ συναγωγὴ τὸ Σάββατο. Νὰ κήρυξῃ τὴν ἄμετρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στὸ πλάσμα Του. Τέτοιο φῶς στὴν καρδιά τους δὲ φτάνει, θὰ δημιουργήσουν συζητήσεις καὶ ὀχλαγωγία. Ὁ κόσμος ἀνύποπτος θὰ φύγῃ. θὰ σπρώξουνε τὸν ἅγιο σ' ἓνα μικρὸ κελλί τῆς συναγωγῆς, θὰ τὸν κλείσουν ἐκεῖ ἴσα μὲ τὰ μεσάνυχτα, θὰ τοῦ φυμώσουν τὸ στόμα, θὰ δέσουν τὸ λαιμὸ του μὲ τὸ σχοινὶ καὶ θὰ τὸν σύρουν ἀπὸ τὸν πιὸ ἀπόκεντρο δρόμο ἔξω στοὺς ἀγρούς, θὰ τὸν δολοφονήσουν κτυπώντας τὸν μὲ πέτρες. Ἐκεῖ θὰ καίῃ φωτιά, ποὺ θὰ στείλουν, ἀνθρώπους τους νὰ τὴν ἀνάψουνε προτῆτερα, θὰ κάψουν καὶ τὸ λείψανό του, θὰ τὸ ἐξαφανίσουν. Ἔστειλαν λοιπὸν ἀνθρώπους καὶ ἐμάζεψαν ξύλα. Ἄναψαν καὶ τὴ φωτιά. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ὁ Ἅγιος εἶδε τὲς κινήσεις τους. Ὑποψιάσθηκε τὲς μυστικὲς συνεδριάσεις τους. Ἄκουσε τὸν κρότο τῶν ἀργυρίων τῆς προδοσίας. Ἐφώναξε τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Μάρκο καὶ τοῦ τὰ εἶπεν ὅλα. Τοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου ἀπὸ μακρὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν δολοφονήσουν κι' αὐτόν. Ἄν μπόρεση νὰ θάψῃ τὸ λείψανο. Ἄν ὄχι ἄς τὸ ἀφήσῃ νεκρὸ στὰ χέρια τῆς σπλαχνικῆς γῆς.

Κατόπι νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ νὰ πάη στὴν Μικρὰ Ἀσία νὰ βρῆ τὸν Παῦλο νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Στὴν Κύπρο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐστερεώθηκε. Προαισθάνονταν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι τῆς Σαλαμίνας ἦταν ἀρκετὰ πολλοὶ καὶ δυνατοὶ νὰ καταδιώξουν τοὺς χριστιανοὺς καὶ νὰ ἐπιδιοθοῦνε σὲ σφαγὲς τῶν πιστῶν. Ὁ Μάρκος ἔχει ἀκόμη ἀρκετὴ διακονία νὰ προσφέρῃ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἀλεξάνδρεια τὸν περιμένει. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ σωθῆ. Τὸ μαρτύριο δὲν ἐφόβιζε τὸν Βαρνάβα. Μπροστὰ του ἀπλώνονταν ὁ φωτεινὸς δρόμος τοῦ Γολγοθᾶ, τὸ μαρτύριο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Προαισθάνονταν ὅτι σύντομα θὰ ἔβλεπε τὸν Κύριο στοὺς οὐρανοὺς. Ἐφθασεν ἡ ὥρα.

Ὁ ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Μείζονα ταύτας ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἢ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. (Ἰωάν 15, 13).

Ὁ Βαρνάβας, ἔβλεπε τὰ φοβερὰ μαύρα σύννεφα ἔτοιμα νὰ ξεσπάσουνε σὲ καταγίδα ἀπάνω στὴν Ἅγια κεφαλή του. Δὲν ἐφοβάτο. Δὲν ἐδειλιοῦσε. Εἶναι Σάββατο ἕνδεκα Ἰουνίου. Πέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Κύριος τοὺς ἔστειλε στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου του. Εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς του. Ἡ τελευταία ἡμέρα ποὺ θὰ κηρύξῃ στὴ συναγωγή. Λαμπάδα τὸ ἅγιο κορμί του. Πρᾶος, ἀπλός, γεμάτος γλύκα, πηγαίνει στὴ συναγωγή. Κάθεται. Οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ χαίρουν ὅταν τὸν βλέπουν. Περιμένουν ν' ἀκούσουν τὰ γλυκὰ τοῦ λόγια. Τὸ μελίρροιο κήρυγμά του γιὰ τὸ Χριστό. Ἡ σπεῖρα τῶν δολοφόνων ὁμως τρίζει τὰ δόντια. Ὑποκριτικὰ ὁ λυσσασμένος ἀρχισυνάγωγος, κατακίτρινος ἀπὸ τὸ πάθος, κατόπι ἀπὸ τὴν ἀνάγωση τῶν περικοπῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν καλεῖ τὸν ἅγιο νὰ κηρύξῃ. Ὁ Ἅγιος σηκώνεται. Ψηλώνει τὰ μάτια στὸν οὐρανό. Ἐπικοινωνεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὸ Χριστό του. Παίρνει θάρρος καὶ ἀρχίζει τὸ κήρυγμα. Τὸν ἐμπνέει τὸ Πανάγιο Πνεῦμα. Μιλεῖ γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν Κόσμο. Γιὰ τὴν διδασκαλία Του καὶ τὸ Σωτήριο ἔργο Του. Γιὰ τὴν θυσία του καὶ τὸν σταυρικό Του θάνατο. Γιὰ τὴν ἐνδοξία τοῦ Ἀνάστασι. Γιὰ τὴν Ἀνάληψή Του στοὺς οὐρανοὺς. Τὴν μέλλουσα ἐνδοξία Δευτέρα Παρουσία Του. Γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, τῶν Ἑβραίων, τῶν ἐθνῶν, τοῦ κόσμου ὅλου. Οἱ πιστοὶ συγκινοῦνται. Ἡ σπεῖρα μόλις ἀκούει ἔθνη δημιουργεῖ συζήτησιν καὶ ὀχλαγωγία. Οἱ πιστοὶ

καὶ ὁ ἄλλος κόσμος φεύγει. Ὁ Ἀρχισυνάγωγος ἀδράχνει τὸν ἅγιον ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὸν σύρει κάτω ἀπὸ τὸ βῆμα. Ἐνας Ἑβραῖος κτυπᾷ μὲ τὸν γρόνθο του τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἁγίου. Ὁ Ἅγιος ἐζάλισθη. Τὸν ἔσυραν σ' ἓνα μικρὸ κελλὶ τῆς συναγωγῆς καὶ τὸν ἔκλεισαν. Ἐπερίμεναν τὰ μεσάνυχτα. Τὰ μεσάνυχτα ποὺ εἶναι ὁ σύντροφος τῶν κακούργων. Ἐτοιμάζουν τὸ σχοινί. Στέλλουν τοὺς ἀνθρώπους τους στοὺς ἀγροὺς νὰ συνδαυλίσουν τὴν ἀναμμένη φωτιά. Ὁ Ἅγιος συνῆλθεν ἀπὸ τὴν ζάλην. Προσεύχεται γιὰ νὰ τοὺς συγχώρησι ὁ Θεός. Νὰ τοὺς φώτιση. Γιὰ τὴν σωτηρία τους. Ὁ Μᾶρκος μὲ μερικοὺς ἄλλους πιστοὺς παραμονεύουν κάπου. Ἀγωνιοῦν.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου. Οἱ κακοῦργοι ἐσχημάτισαν κλειστὸν βρόχον μὲ σχοινί. Τὸν ἔβαλαν στὸ λαιμὸ τοῦ ἁγίου. Κτυποῦν τὴν κεφαλὴ του καὶ τὰ πλευρά του μὲ τοὺς γρόνθους τους. Τὸν σύρουν ἔξω ἀπὸ τὸ κελλὶ καὶ τὴν συναγωγὴ. Μέσα ἀπὸ ἓνα σκοτεινὸ δρόμο τὸν ἔφεραν στοὺς ἀγροὺς. Στὸ μέρος ποὺ ἔκαιεν ἡ φωτιά. Ὁ ἅγιος κτυπημένος, ζαλισμένος, κατάκοπος, μὲ βία σύρει τὰ πόδια του. Τὰ γόνατά του ἀπόκαμαν, δὲν τὸν κρατοῦν πιά. Τὸν πετροβολοῦν. Βροχὴ οἱ πέτρες τὸν κτυποῦν. Λυγίζει αἰμόφυρτος. Γονατίζει. Ψηλώνει τὰ μάτια του στὸν Οὐρανό. Παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ συγχώρησι τοὺς κακούργους, ὅπως ὁ Χριστὸς Του, ἀπάνω στὸ σταυρό, στὴν φρικτὴ ἀγωνία τοῦ μαρτυρίου του. Ὅπως ὁ Πρωτομάρτυρας Στέφανος, ἐκείνους ποὺ τὸν πετροβολούσανε. Οἱ φονιάδες, τυφλοὶ ἀπὸ τὸ πάθος, δὲν συγκινοῦνται. Τὰ λιοντάρια καὶ οἱ τίγρεις θὰ τοὺς ζηλεύανε γιὰ τὴ σκληρὴ καρδιά. Δὲν χορτάνουν οἱ αἰμοδίψαστοι, Ἀρπάζουν πιὸ μεγάλες πέτρες. Κτυποῦν μ' αὐτὲς κατακέφαλα τὸν ἅγιο, ποὺ προσεύχεται γιὰ τοὺς. Τὸ πανάγιο σῶμα λυγίζει. Πέφτει σιὴ γῆ. Ἡ τρισάγια ψυχὴ τοῦ ἀναβαίνει στὰ χεῖλη, ποὺ ψιθυρίζουν: Ἰησοῦ μου συγχώρεσέ τους. Δέξαι τὸ πνεῦμα μου. Οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ τὴν παραλαμβάνουν καὶ τὴν ἀναβάζουν στοὺς οὐρανοὺς, ὅπου τὴν δέχεται ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ἀγκαλιά του. Ἐμεινε τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ ἄψυχο καὶ νεκρὸ στὴ γῆ χωσμένο στὲς πέτρες. Οἱ φονεῖς πλησιάζουνε. Ἡ φωτιὰ καίει. Τὸ παραδίδουν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φοβερῆς φλόγας, ποὺ ὅτι τῆς βάζουν τὰ καταστρέφει ἀχόρταγα, θέλουν νὰ τὸ ἐξαφανίσουν. Νὰ κρύψουν ἓνα ἔγκλημα. Ὅλα γι' αὐτοὺς ἐτελείωσαν. Νομίζουν ὅτι πετύχανε τὸ σκοπὸ τους. Φονιάδες. *Ἄν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ οὐ δύναται καρπὸν πολὺν φέρειν. Ἐὰν δέ*

Ἀποθάνη πολὺν καρπὸν φέρει. Μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἁγίου ἐποτίσθη τὸ πανάσπιλο δένδρο τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Τὸ ἐκάμετε αἰώνιο, ὅπως αἰώνιος εἶναι καὶ ὁ Ἰδρυτὴς της. Φεύγονε γρήγορα. Οἱ θεοσκότεινοι χάνονται στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τῆς πόλης. Κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, ὁ Μᾶρκος καὶ μερικοὶ ἄλλοι πιστοί, παρακολουθοῦν, πονοῦν, φρίττουν καὶ κλαίουں. Ἔφυγαν οἱ φονιάδες. Ἐπλησίασαν οἱ πιστοί. Ἡ φωτιὰ ἔσβυσεν ἀπότομα. Τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου εἶναι ἄθικτο. Οἱ φλόγες ἦσαν πιὸ σπλαχνικὲς ἀπὸ τοὺς φονιάδες. Ὁ Μᾶρκος καὶ οἱ πιστοὶ ἐπῆραν τὸ πανάγιο λείψανο. Ἐφίλησαν τὲς πληγές του. Σὰ νὰ θέλουν νὰ γλυκάνουν τοὺς πόνους ποὺ ὑποφερὲν ὁ ἅγιος. Μὲ τὰ δάκρυα τους τὲς ὕγραναν, ὡσὰν βάλσαμο παρηγοριᾶς.

Ἐκεῖ κοντὰ ξεύρουν ὅτι βρίσκεται ἓνα σπήλαιο. Ἐκεῖ ἀποφάσισαν νὰ θάψουν τὸ ἅγιο λείψανο. Οἱ πιστοὶ ἔτρεξαν καὶ ἔφεραν ἓνα κιβώτιο, λευκὰ σεντόνια καὶ ἀρώματα. Ἐπλυναν τὸ ἅγιο σῶμα ἀπὸ τὰ χόματα καὶ τὲς πληγές του, ἀπὸ τὰ αἷματα. Τὸ ἐμύρωσαν μὲ τὰ ἀρώματα. Τὸ ἐτύλιξαν σὲ ἄσπρα καθαρὰ σεντόνια. Ὁ Μᾶρκος ἔβαλε στὸ στῆθος τοῦ ἁγίου τὸ χειρόγραφο Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου, ποὺ πάντα ὁ Ἅγιος ἔφερε μαζύ του. Ἦταν τὸ ἀγαπημένο του βιβλίον. Ζωντανὸς πάντα τὸ ἔφερε στοὺς κόλπους του. Πεθαμένος ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχει δίπλα στὴν καρδιά του, ποὺ τόσο ἀγάπησε τὸ Χριστό. Ἐφίλησαν μὲ κλάματα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ σῶμα ποὺ ἐσάρκωνε ὀλοζώντανη τὴν καλωσύνη. Τὸ ἔβαλαν, μὲ εὐλάβεια στὸ κιβώτιο καὶ τὸ ἔθαψαν στὸ σπήλαιο. Ἐφράξαν τὸ σπήλαιο, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸ ἀντιληφθοῦνε. Μόνο οἱ πιστοὶ ποὺ τὸ ξεύρανε. Ἐγονάτισαν καὶ προσευχήθησαν, θλιμμένοι στραφήκανε στὴν πόλη. Γιὰ τετρακόσια χρόνια καμὶὰ ψυχὴ δὲν θὰ θύμηθη τὸ ἅγιο λείψανο.

Τὴν ἄλλη μέρα μερικοὶ πιστοὶ θλιμμένοι καὶ σιωπηλοὶ κατευώδωναν τὸν ἀπαρηγόρητο Μᾶρκο, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Μικρὰ Ἀσία, γιὰ νὰ συνάντησῃ τὸν Παῦλο.

Πέρασαν λίγες μέρες. Οἱ φονιάδες τοῦ ἁγίου σήκωσαν ἄγριο διωγμὸ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Πάρα πολλοὶ μαρτυρήσανε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Τὰ ὀνόματά τους δὲν τὰ γνωρίζουμε. Εἶναι γραμμένα στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, ποὺ δυὸ πολυόματα Χερουβείμ τὸ κρατᾶνε πάντα ἀνοικτὸ μπροστὰ στὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ δὲν λησμονιέται τίποτα. Ἡ μνήμη τῶν

πιστῶν χριστιανῶν εἶναι αἰώνια. Τὰ ἔργα τοὺς εἶναι ἔργα φωτὸς καὶ τοὺς ἀκολουθοῦνε ὡσὰν διαμαντένια στολίδια.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΟΥΠΟΔΕΝΔΡΟ

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς δράκοντες καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι, πῦρ, χάλαζα, χιῶν, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ. Τὰ δάση καὶ πάντες οἱ βουνοί, ζῆλα καρποφόρα, καὶ πάσα κέδρος. Τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, ἔρπετὰ καὶ πετεινὰ πτερωτά. Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτῆσις ἀνεσάτω τὸν Κύριον. (Ἐκ τοῦ ψαλτηρίου).

Διωγμός, θλίψη καὶ στενοχώρια στὴ Σαλαμίνα. Ὅλοι λησμονήσανε τὸν τάφο τοῦ ἁγίου. Μόνο ἓνα πουλάκι δὲν ἐλησμόνησε. Τὴν ὥρα τοῦ μαρτυρίου ἐκοιμάτο κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἀπάνω σ' ἓνα κλωνάκι μιᾶς χαρουπιᾶς. Ἄκουσε τὲς φωνές, τοὺς πετροβολισμούς, τὸν τριγμὸ τῶν δοντιῶν, τὰ γρονθοκοπήματα, τοὺς κτύπους καὶ ζύπνησε. Εἶδε τὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς καὶ φοβήθηκε. Ἐτρεμεν ἡ καρδοῦλά του. Εἶδε τὸν ἅγιο κτυπημένο, αἰμόφυρτο καὶ ἐράγισεν ἡ καρδοῦλά του. Τὸν ἄκουσε νὰ παρακαλῇ τὸ Θεὸ νὰ συγχώρηση τοὺς δολοφόνους του καὶ θαύμασε. Εἶδε τὸ φεγγάρι νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ μαῦρα σύννεφα γιὰ νὰ μὴ τοὺς βλέπη. Εἶδε τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νὰ παραλαμβάνουν τὴν ἅγια ψυχὴ του, νὰ τὴν στεφανώνουν μὲ τὸ φωτεινὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου καὶ νὰ τὴν φέρουν στοὺς οὐρανοὺς. Εἶδε τὸ Χριστό μας στὸ κατῶφλι τοῦ οὐρανοῦ, ν' ἀπλώνη τὰ χέρια του καὶ νὰ τὴν ὑποδέχεται. Εἶδε τοὺς κακούργους νὰ φεύγουν. Εἶδε τὴ φωτιὰ νὰ σβύνη. Εἶδε τὸν Μᾶρκο καὶ τοὺς ἄλλους χριστιανοὺς δειλὰ καὶ φοβισμένα νὰ πλησιάζουν, νὰ παίρνουν τὸ ἅγιο λείψανο ἀπὸ τὴ σβυσμένη φωτιὰ, νὰ τὸ καθαρίζουν, νὰ τὸ πλύνουν, νὰ τὸ μυρώνουν, νὰ τὸ περιτυλίγουν μὲ λευκὰ σινδόνια καὶ νὰ τὸ βάλλουν σ' ἓνα κυπαρισένιο κιβώτιο. Κατόπι νὰ θάβουνε τὸ κιβώτιο στὸ σπήλαιο. Νὰ φράσσουν τὸ σπήλαιο, νὰ τὸ κλειοῦν καὶ νὰ φεύγουν. Ἐφυγεν ἡ μαύρη μαρτυρικὴ νύκτα. Ἦλθεν ἡ ἡμέρα. Ὁ ἥλιος ἔστειλε τὸ φῶς του στὴ γῆ, ὅπως πάντα. Κανένας δὲν ἦλθε στὸν τάφο νὰ κλάψη. Νὰ φέρη λούλουδα. Γιατί ἄραγε ἔλεγε τὸ πουλάκι; Γιατί ἔτσι γρήγορα λησμονοῦν οἱ ἄνθρωποι;

Ἦταν καλοκαῖρι. Κανένα ἄλλο δένδρο δὲν εἶχε τὴν ὁμορφὴ πρασινάδα τῶν χαρουπόδενδρων. Οἱ καρποὶ τοὺς εἶχαν ὠριμάσει. Ἐπῆγε καὶ πῆρε μὲ τὸ

ράμφορ τοῦ ἕνα σπέρμα τοῦ χαρουπιοῦ. Τὸ ἔρριψε ἀπάνω στὸν ἔρημο τάφο. Μὲ τὰ ποδαράκια του ἔσκαψε καὶ τὸ ἐφύτεψε. Ὁ οὐρανὸς εἶδε τὸ πουλὶ τὶ ἔκαμε καὶ ἐσυννέφιασε. Τὰ νέφη εἶδαν τὸ πουλὶ τὶ ἔκαμε καὶ ἔβρεξαν. Ἐπότισαν τὸ σπέρμα ποὺ φύτεψε τὸ πουλί. Τὸ σπέρμα ἐβλάστησε. Ἐγινε ἕνα μικρὸ δένδρο. Τὸ πουλὶ δὲν ἔφυγε ἀπὸ κεῖ, ὅπως ἔφυγαν καὶ οἱ ἄνθρωποι, πρῶτα οἱ κακοὶ καὶ κατόπι οἱ καλοὶ. Οἱ ἄνθρωποι ἐλησμόνησαν καὶ δὲν ἐρχουνταν νὰ δοῦνε τὸν τάφο. Νὰ τοῦ ἀνάψουε ἕνα κερι. Νὰ τοῦ δώσουν ἕνα καφετρὸ ἀγάπης δάκρυ. Τὸ πουλὶ δὲν ἐλησμόνησε. Κάθε μέρα ἐρχότανε στὰ κλαριά του καὶ κελαῖδοῦσε. Ἐτραγουδοῦσε τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐδημιούργησε τόσα καὶ τόσο ωραία πράγματα στὸν κόσμο. Γιὰ τοὺς καλοὺς καὶ γιὰ τοὺς κακοὺς. Τὸ πουλὶ ἐγήρασε. Τὸ δένδρο ἐμεγάλωσε. Τὸ πουλὶ ἔνοιωσε ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα του νὰ πεθάνη. Ἦλθε κοντὰ στὸ δένδρο του, ποὺ φύτεψε. Ἐκάθησε στὰ κλαριά του καὶ ἐτραγούδησε γλυκά, ὅπως πάντα, τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀγκαλίασε τὰ φυλλαράκια μὲ τὰ ποδαράκια του. Τὰ ἐφίλησε, καὶ ἐξεψύχησε ἀπάνω στὸ ἀγαπημένο τοῦ δένδρο. Πέθανε καὶ τὸ πουλί.

Ἡ γῆ, ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ ὁ ἥλιος σπλαχνικὰ καὶ πρόθυμα ἔθρεψαν, ἐδυναμώσαν καὶ ἐμεγάλωσαν τὸ μικρὸ φυτό. Τὸ ἔκαμαν δένδρο μεγάλο. Οἱ ρίζες του, ἐπροχώρησαν βαθειὰ μέσα στὴ γῆ. Μέσα στὸ σπήλαιο ποὺ ἦταν τὸ κιβώτιο μὲ τὸ ἅγιο λείψανο. Διπλώθηκαν σὰν χέρια ἀνθρώπινα καὶ τὸ ἀγκαλίασαν. Τὸ ἀγκαλίασαν μὲ τόση ἀγάπη, μὲ ὅση μιὰ μητέρα ἀγκαλιάζει τὸ παιδί της. Ὁ κορμὸς του, μὲ τὰ κλαδιά του καὶ τὸ πλούσιο πράσινο φύλλωμά του, ἐγυραν σὰν σκέπη ἀπάνω ἀπὸ τὸ σπήλαιο, ἀπάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ ἁγίου, ὅπως μιὰ μάνα γέρνει ἀπάνω στὸ χαριτωμένο παιδάκι της, τὸ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ χαϊδεύει καὶ τοῦ τραγουδεῖ. Ἐτσι γιὰ τετρακόσια χρόνια ἐχαίδευαν τὰ κλαδιά τοῦ δένδρου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐσιγοτραγουδοῦσαν τὸν ὕμνο τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀγάπης στὸν Ὑπέρτατο Θεὸ καὶ ἐστόλιζαν τὸ μνήμα τοῦ ἁγίου.

Μιὰ μέρα κάποιος ἄρρώστος ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐκάθησε στὸν ἴσκιο του ν' ἀναπαυτῆ καὶ σηκώθηκε καλά. Πολλὰ βασανισμένα ἀνθρώπινα κορμιά, ἀπὸ λογιῶν λογιῶν ἀρρώστες, ἦρθαν καὶ κάθησαν στὸν ἴσκιο τοῦ δένδρου αὐτοῦ καὶ λύτρωσαν τὰ κορμιά τους ποὺ τὲς ἀρώστιες ποὺ τὰ βασάνιζαν. Ὠνόμασαν τὸν τόπον αὐτὸ τόπον ἰάσεως.

Όλα έλησμονήθησαν. Όλοι έλησμόνησαν. Μονάχα τὸ χαρουπόδετρο δὲν έλησμόνησε. Έπερίμενε τετρακόσια χρόνια. Έπερίμενε ένα ἅγιο ἄνθρωπο, νὰ ρθῆ νὰ κοιμηθῆ κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιό του γιὰ νὰ τοῦ φανέρωση τὸ θησαυρὸ ποὺ ἔκρυβε.

Η ΑΙΜΑΤΟΠΟΤΙΣΤΗ ΦΥΤΕΙΑ

Έγώ είμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. Όμένων ἐν ἐμοί κάγω ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. (Ιωάν. 15, 5-16)

Πέρασαν χρόνια. Έλησμόνησεν ὁ κόσμος τὸν τόπο, ποὺ ἔθαψαν τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Κύπρου σχεδὸν ὅλοι ἔγιναν Χριστιανοί. Η Χριστιανικὴ Φυτεία ποτίσθηκε καὶ ἀγιάστηκε μὲ τὸ ἅγιο αἷμα χιλιάδων μαρτύρων, μάλιστα στὲς φοβερὲς ἐποχὲς τῶν διωγμῶν. Έμεγάλωσε. Οἱ ρίζες της εἰσχωρήσανε σ' ὅλη τὴν Κυπριακὴ γῆ καὶ καθαγίασαν τὰ χώματά της. Έβγαλε κλαδιὰ καὶ φύλλα, ποὺ σκεπάσανε ὅλη τὴν Κυπριακὴ γῆ καὶ μύρωσαν τὴν ἀτμόσφαιρά της, μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Έπέρασαν αἰῶνες. Έπάνω ἀπὸ τὰ ἅγια χώματα ταῆς Κύπρου μᾶς ἐδιάβησαν βάρβαροι, ἀλλόθρησκοι καὶ ἑτερόδοξοι λαοί. Έσφαξαν, ἐτυράνησαν, ἐμαρτύρησαν τοὺς Ἕλληνες Χριστιανοὺς κατοίκους τῆς. Κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μπόρεσε νὰ ξεριζώση τὴν αἱματοπότιστη Χριστιανικὴ Φυτεία, οὔτε τοὺς Ἕλληνες κατοίκους γιατί τοὺς σκέπει καὶ τοὺς προστατεύει ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας. Γιατί εἶναι ριζοπούλια τῆς πανάγιας καὶ πανέμορφης Χριστιανικῆς Φυτείας, ποὺ φύτεψε ὁ προστάτης ἅγιος καὶ τὴν ἐπότισε καὶ τὴν ἀγίασε μὲ τὸ πανάγιο αἷμά του, αὐτὸς καὶ τόσοι ἄλλοι ἅγιοι μάρτυρες, ποὺ τὰ ὀνόματα τοὺς εἶναι γραμμένα στὸ βιβλίό τῆς Ζωῆς τοῦ Χριστοῦ μας.

ΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΜΑΣ

Έδοξε τοίνυν τῆ ἁγία καὶ Οἰκουμενικῆ Συνόδῳ σώζεσθε ἐκάστη ἐπαρχία καθαρὰ καὶ ἀβίαστα τὰ αὐτῆ προσόντα δίκαια ἐξ ἀρχῆς καὶ ἄνωθεν, κατὰ τὸ πάλαι κρατῆσαν ἔθος. Μηδ' ἐλάθωμεν τὴν ἐλευθερίαν κατὰ μικρὸν ἀπολέσοντες, ἦν ἡμῖν ἐδωρήσατο τῷ ἰδίῳ οἴματι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ πάντων ἀνθρώπων ἐλευθερωτῆς. (Έκ τῆς ἀποφάσεως τῆς Τρίτης ἐν Ἐφέσῳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ποὺ ἴδρυσε καὶ ἀγίασε μὲ τὸ αἷμά του ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας καὶ τόσοι ἄλλοι ἅγιοι μάρτυρες, ἦταν ἀνεκάθευ ἀνεξάρτητη. Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἰσοῦ μεταξὺ ἴσων, σύμφωνα μὲ τὸ γνήσιο πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐσχημάτιζαν Σύνοδο καὶ ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα ἐφρόντιζαν γὰρ τὴ διοίκησίν της.

Βρισκόμαστε στὸν πέμπτο αἰῶνα μ. Χ. Ἡ Κύπρος ἀποτελεῖ μέρος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ διοικητικὰ ὑπάγεται στὴν ἐπαρχία τῆς Ἀντιόχειας. Οἱ Πατριάρχες τῆς Ἀντιόχειας, παράνομοι καὶ παράνομα ἐνεργοῦντες θέλουν νὰ καταργήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, θέλουν καὶ φροντίζουν νὰ τὴν ὑποδουλώσουν στὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιόχειας. Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἔλεγε ὅτι τίποτα στὸν κόσμος δὲν ἐφοβήθηκε τόσο ὅσο τοὺς κακοὺς ἐπισκόπους. Καὶ ὁ ἅγιος δὲν εἶχε ἄδικο. Αὐτοὶ οἱ πονηροὶ καὶ δόλιοι ἐπίσκοποι μὲ τὴν Εὐδοξία, τὴ νέα Ἰεζάβελ τοῦ Βυζαντίου, δὲν ἔμεινε κακὸ στὸν κόσμος ποὺ δὲν τοῦ τὸ ἔκαμαν. Οἱ ἐπίσκοποι καὶ γενικὰ οἱ καλόγηροι, ἱερωμένοι καὶ μοναχοί, ὅταν ἐγκαταλείψουν τὸν Θεὸ καὶ κατακυλίσονται στὸν κατήφορο τῆς ἀδικίας καὶ τῆς παρανομίας, ἡ κατακύλα των δὲν ἔχει ὄρια. Σταματᾷ ἅμα φθάσουν στὸ ναδίρ, στὸν πυθμένα τῆς διαφθορᾶς.

Ἔτσι ἓνας παμπόνηρος Πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας ὁ Ἀλέξανδρος, ἔπεισε τὸν Πάπα τῆς Ρώμης Ἰννοκέντιο νὰ ζητήσουν καὶ οἱ δυὸ μαζί νὰ καταπατήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας. Ὑβρισαν τοὺς ἐπισκόπους τῆς Κύπρου. Τοὺς ὠνόμασαν ἀπειθάρχητους. Οἱ κίβδηλοι ἐχάλκεψαν ψεύτικους κανόνες τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Εἶπαν ψέματα ὅτι τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Κύπρου πάντα τὸν ἐχειροτονοῦσεν ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας. Ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ Ἀντιόχεια δέχθηκε τὸ Χριστιανισμὸ ἀπὸ Ἕλληνες Κυπρίους.

Τὸ 431 μ. Χ. ἀπέθανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίας Θεόδωρος. Ἡ Σαλαμίνα ξέρουμε πῶς καταστράφηκε ἀπὸ τρομερὸ σεισμὸ τὸ 343 μ. Χ. Ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, Φλάβιος Κωνσταντῖνος, τὴν ξανακτίσεν καὶ τὴν ὠνόμασε Κωνσταντία. Γιατὸ καὶ ὁ Θεόδωρος ὀνομάζεται Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτὸς ὑπέφερε πολλὰ ἀπὸ τοὺς μπράβους τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἀντιόχειας. Οἱ βλεδυροὶ φτάσανε ἴσα μὲ τὸ σημεῖο νὰ τὸν μαστιγώσουν.

Πέρασαν ακόμη λίγα χρόνια. Ο τυχοδιώκτης Πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας Ἰωάννης ἔπεισε τὸν Κόμητα τῆς Ἑώας Φλάβιο Διονύσιο νὰ γράψη στὸν Κονσουλάριο τῆς Κύπρου Θεόδωρο, νὰ ἐμποδίση τὴν ἐκλογή νέου Ἀρχιεπισκόπου. Οἱ Κύπριοι δὲν ἀκοῦσαν. Ἐκλέξαντε ἀμέσως Ἀρχιεπίσκοπο τὸν Ρηγίνο καὶ τὸν ἐθρονίασαν. Ὁ Ρηγίνος μὲ τὸν ἐπίσκοπο Πάφου Σαπρίκιο, τὸν Κουρίου Ζήνωνα, τὸν Σόλων Εὐάγριο καὶ τὸν χωρεπίσκοπο Καισάριο, ἀναχώρησαν ἀμέσως γιὰ νὰ παρευρεθοῦν στὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Ἐφέσου καὶ γιὰ νὰ κάμουν τὸ παράπονό τους, στὴν Ἅγια Οἰκουμενικὴ αὐτὴ Σύνοδο ἐξέθεσαν τὴν ὑπόθεσή τους. Ὅτι οὐδέποτε ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπους στὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας τὴν ἴδρυσε. Ὅτι τὸ ἐναντίο ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας ἰδρύθηκε ἀπὸ Ἕλληνας Κυπρίους πρὶν κηρύξουν ἐκεῖ ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὅτι ἡ Πρώτη σὴ Νίκαια Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐθέσπισεν ὅτι κάθε ἐκκλησία πρέπει νὰ διασώζη τὸ ἀρχαῖο ἀξίωμά της. Τότε ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῆς Ἐφέσου ἐθέσπισε τὰ δίκαια καὶ τὸ Αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Οἱ παμπόνηροι ὅμως ἐπίσκοποι τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀντιόχειας ἐπιμένουν. Ἐνοχλοῦν. Παρεμβαίνουν.

Βρισκόμαστε στὰ χρόνια 474-491 μ. Χ. Αὐτοκράτορας στὸ Βυζάντιο εἶναι ὁ Ζήνωνας. Ὁ Μονοφυσίτης Πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας Κναφεὺς ἐγείρει ἀξίωση ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου γίνη παράρτημα τοῦ θρόνου τῆς Ἀντιόχειας. Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κύπρου εἶναι ὁ Ἀνθέμιος. Ὁ Ἀνθέμιος ἀνθίσταται, θεωρεῖ τὲς ἀξιώσεις τοῦ Κναφέα παράνομες. Αὐτοὶ ὅμως ἐπιμένουν. Ὁ Ἀνθέμιος ἦταν ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος. Μιὰ μέρα κουρασμένος καὶ στενοχωρημένος ἀπὸ τὰ σκάνδαλα αὐτὰ γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ καὶ νὰ ἡσυχάση ἐβγήκε περίπατο ἔξω ἀπὸ τὴν Κωνσταντία. Προχώρησε στὸν Τόπο τῆς ἰάσεως. Κάθησε κάτω ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Κερατέα γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ. Ἄφοῦ ξεκουράστηκε λίγο, ἐγονάτισε, ψήλωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ κλαίοντας ἐπαρακαλοῦσε τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα νὰ μεσιτέψη στὸν Πανάγιο Θεὸ γιὰ ν' ἀπαλλάξη τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀπὸ τὲς παράνομες καὶ ἀδίκες ἐνόκλησες τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀντιόχειας. Ἐτέλειωσε τὴν προσευχή του. Ἡ κούρασή του ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ τὸν κατέλαβεν ὕπνος βαθύς. Ἐγυρε στὴ σκιά τοῦ χαρουπόδενδρου καὶ

κοιμήθηκε. Στὸν ὕπνο τοῦ εἶδε τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ στοὺς ἀγῶνές του. Νὰ τὸν παροτρύνῃ νὰ πάῃ στὸ Βυζάντιο, γιὰ νὰ ἐκθέσῃ στὸν Αὐτοκράτορα Ζήνωνα τὰ δίκαια τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας. Γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ὑπόθεσή του, τοῦ εἶπε νὰ σκάψῃ κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο ὅπου κοιμᾶται καὶ θὰ βρῆ τὸ λείψανό του καὶ ἀπάνω στὸ στήθος τοῦ τὸ χειρόγραφο καὶ ἰδιόγραφό του Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου. Τὸ λείψανο καὶ τὸ Εὐαγγέλιο νὰ τὰ πάρῃ μαζί του στὸ Βυζάντιο στὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ Ἀνθέμιος ἐξύπνησε. Ἐτρεξε γεμάτος χαρὰ στὴν ἐπισκοπή του. Ἐκάλεσε τὸν Κληῖρο καὶ τοὺς Χριστιανούς. Ἐκαμαν μεγάλη λιτανεία ἴσα μὲ τὸν τόπο τῆς Ἰάσεως. Προσευχηθήκανε θερμὰ καὶ ἀπὸ καρδιᾶς. Ἐσκαψαν. Βρῆκαν τὸ σπήλαιο. Μέσα στὸ σπήλαιο τὸ κιβώτιο. Καὶ μέσα στὸ κιβώτιο τὸ λείψανο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα καὶ ἀπάνω στὸ Πανάγιό στήθος του τὸ ἰδιόγραφο Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου.

Ἦν θεία ἀποκάλυψη. Ἦν πασιφανῆ Θεοῦ Μαρτυρία γιὰ τὴν Ἅγια Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ καὶ Ἀνεξάρτητὴ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Εὐχαριστήσανε τὸν Ὑψιστο γιὰ τὰ χαρίσματα. Στραφήκανε μὲ τὸ ἅγιο λείψανο στὴν Ἐπισκοπὴ τῆς Κωνσταντίας, τὸ ἔβαλαν στὸν Καθεδρικὸ Ναό, τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ Ἀνθέμιος, μὲ τὰ θεία δῶρα καὶ τὰ Ἱερὰ καὶ ἅγια κειμήλια, ἀναχώρησε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐφθασε καλά. Παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸ Αὐτοκράτορα Ζήωνα,

Τοῦ ἐξέθεσε τὰ ὅσα μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἔργα ἔκαμεν ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Τοῦ περιέγραψε τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς ἐπεμβάσεις τοῦ πονηροῦ Πατριάρχου Κναφεία. Τοῦ ἀνέφερε τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων Νικαίας καὶ Ἐφέσου. Ἐφερε μάρτυρες ἀληθινούς, τὸ ἅγιο λείψανο καὶ τὰ εὐρήματα. Ὁ Αὐτοκράτορας πείστηκε. Ἀποφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δίκαιο στὴν Κυπριακὴ Ἐκκλησία. Ἐφώνησε τὸν Πατριάρχη τῆς Κωνσταντινούπολης Ἀκάκιο καὶ τοῦ εἶπε νὰ καλέσῃ Σύνοδο, γιὰ νὰ λυθῆ τὸ ζήτημα. Ὁ Ἀκάκιος ἐκάλεσε τὴ Σύνοδο. Ἦλθαν οἱ πονηροὶ τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἀντιόχειας Κναφέα, ἀντιπρόσωποι. Ἀνάπτυξαν μὲ ψεύτικες μαρτυρίες, τὴν ἄδικη καὶ ψεύτικη ὑπόθεσή τους. Ὁ Ἀνθέμιος φωτιζόμενος ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα, μὲ ἀληθινὰ μαρτυρίες, ἐξέθισε τὴν δίκαια καὶ ἀληθινὴ ὑπόθεση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Ἡ Σύνοδος ἔκρινε καὶ ἐξέδωκε δίκαια ἀπόφαση. Ἐκήρυξε τὴν Ἐκκλησία τῆς

Κύπρου Ἀποστολικὴ καὶ ἰσότημη πρὸς ὅλες τὲς ἄλλες ἀδελφές Ἀποστολικές καὶ Ἀνεξάρτητες Ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Αὐτοκράτορας Ζήνωνας ἐκύρωσε τὴν ἀπόφαση τῆς Συνόδου καὶ ἐχορήγησε διακριτικὰ καὶ ξεχωριστὰ προνόμια γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου :

α) Νὰ φέρη πορφυροῦν μανδύαν στὲς ἱερὲς τελετές, ὅπως ὁ Αὐτοκράτορας.

β) Ἀντὶ ποιμαντορικὴ ράβδο, νὰ φέρη αὐτοκρατορικὸ σκῆπτρο. Καὶ

γ) Νὰ ὑπογραφή μὲ κιννάβαρι, κόκκινο μελάνι, ὅπως οἱ Αὐτοκράτορες.

Τὸ πανάγιο λείψανο τοποθετήθηκε στὸ αὐτοκρατορικὸ παρεκλήσι τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρα Στεφάνου, τὸ χειρόγραφο καὶ ἰδιόγραφό του Ἁγίου Εὐαγγέλιου, κοσμήθηκε μὲ πολύτιμες πέτρες καὶ μέταλλα. Κάθε χρόνο τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τὸ διαβάζανε ὅλο στὴν Ἐκκλησία αὐτή.

Ὁ Αὐτοκράτορας ἔδωκε χρήματα στὸν Ἀνθέμιου γιὰ νὰ κτίσῃ στὸν τόπο ποὺ βρέθηκε τὸ ἅγιο λείψανο μεγάλη ἐκκλησία, εἰς μνήμην καὶ τιμὴ τοῦ Ἁγίου.

Χαρούμενος ὁ Ἀνθέμιος στράφηκε στὴν Κύπρου, γιὰ νὰ κάμῃ τὰ ὅσα ὁ Αὐτοκράτορας τὸν πρόσταξε. Καὶ τὰ ἔκαμε μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου καὶ τὴν δωρεὰν τοῦ μεγάλου Θεοῦ.

Ἀπὸ τότε στὰ σοβαρὰ κανένας δὲν ἐπιβουλεύτηκε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Ὁ Κύπριος Ἱστορικὸς Κυπριανὸς στὴν Ἱστορία τοῦ γράφει :

Δὲν ξεύρω ἂν ἄλλος ἀπόστολος ὑπερασπίσθῃ τοσοῦτον τὴν Πατρίδα του.

Ἄν ἐφάνῃ τόσον φιλόπατρις, ὡς ὁ ἡμέτερος συμπατριώτης Βαρνάβας.

Ὅστις ζῶν μὲν ἀπήλλαξε τοὺς συμπατριώτας του ἀπὸ τὴν βδελυρὰν θρησκείαν τῶν εἰδώλων, διδάξας αὐτοὺς τὴν ἀληθινὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, θανῶν δὲ ἠλευθέρωσε τὴν ἱερὰν ἐκκλησίαν τῆς Πατρίδος του ἀπὸ τὰς καταδυναστείας τῶν φίλαρχων πλεονεκτῶν

Ἀντιοχέων κληρικῶν. Καὶ εἰς ὕψος ἠγειρεν αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε ζηλοῦται καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν τῆς πρώτης τάξεως, ἱεραρχίας. Ἀληθῶς καὶ ἀναμφιβόλως ἐπλήρωσεν ὁ τῶ ὄντι Υἱὸς παρακλήσεως Βαρνάβας: Τὸ Μάχου ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος καθ' ὅλα του τὰ μέρη. Ἄρα πόσον χρέος ἔχομεν οἱ Κύπριοι εἰς τὸν λυτρωτὴν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν. Εἰς τὸν εὐεργέτην τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς Δόξης καὶ Παροχέα! Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν κρινέτω

καὶ ἅς τιμᾶ καὶ ἅς ἐορτάζη τὸν Ἐφορον τῆς Πατρίδος καὶ Προστάτην εἰς τὴν
παροῦσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν Μέλλουσαν.